

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 4, 2025

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:696](#) 16-04-2025

Echtscheiding; man krijgt gezag, verevening pensioen

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:262](#) 04-02-2025

Werkgever valt alleen onder werkingssfeer Bpf MITT tijdens periode verkoop ondergoed en sokken

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:2277](#) 17-04-2025

Werkgever moet verplichtingen vso nakomen, waaronder pensioenafdracht en aanmelding bij pensioenfonds

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:2981](#) 16-04-2025

Vordering Bpf wegens persoonlijke aansprakelijkheid bestuurder verjaard

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:3640](#) 16-04-2025

Verstekvonnis: werkgever veroordeeld tot betaling achterstallige pensioenpremies

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:4348](#) 11-04-2025

Bezwaren (beleidsbepalers) pensioenfonds tegen vervangen normoverdrachtsbrief door terugkoppelingsbrief slagen niet of zijn niet-ontvankelijk

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:2163](#) 10-04-2025

Claim wegens pensioenschade ambtenaar jegens werkgever is verjaard

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:4476](#) 09-04-2025

Samenlevingsovereenkomst na echtscheiding: afspraak pensioenverrekening vóór en na huwelijk

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:3417](#) 09-04-2025

Werkgever met beperkte MITT-activiteiten valt onder werkingssfeer Bpf MITT

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:2231](#) 04-04-2025

BBL-leerling werkte op basis van arbeidsovereenkomst, loon en pensioenverplichtingen werkgever

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:4807](#) 01-04-2025

Pensioenverevening niet uitgesloten in Ecuadoriaanse huwelijkse voorwaarden

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:5428](#) 11-02-2025

Verzoek om conversie afgewezen

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:14196](#) 14-11-2024

Vordering overuren en verlofuren afgewezen, vakantietoeslag en pensioenafdracht toegewezen

Antillen

[Raad van Beroep in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:ORBAACM:2025:9](#) 23-04-2025

Ambtenaar voldoet niet aan voorwaarden vervroegde vrijwillige uitstroom

[Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2024:70](#) 26-08-2024

Verzoek om vervroegde uitstroom mocht worden afgewezen door Curaçao

[Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2024:69](#) 26-08-2024

Curaçao mocht verzoek vervroegde uitstroom ambtenaar afwijzen

Uitspraken zonder ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 23-04-2025

Pensioenuitvoerder die na scheiding GBA en covenant volgt, handelt niet in strijd met zorgplicht

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 16-04-2025

Opgebouwd nabestaandenpensioen is na scheidingen gereserveerd voor voormalig partners

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 11-04-2025

Verzekeraar mocht bij volgen indexatie rekening houden met korting pensioenfonds

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Klachteninstituut Financiële Dienstverlening](#) 09-04-2025

Verzekeraar is niet verplicht te indexeren

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Pensioenuitvoerder die na scheiding GBA en convenant volgt, handelt niet in strijd met zorgplicht

De consument komt er na 29 jaar achter dat zijn echtgenote ook gehuwd is met een ander. Bij de scheiding wordt in het echtscheidingsconvenant verevening overeengekomen. De consument meent dat de pensioenuitvoerder handelt in strijd met de zorgplicht, omdat de pensioenuitvoerder ten onrechte een pensioenuitkering verstrekt aan zijn ex-echtgenote. De commissie oordeelt dat de klacht ongegrond is en de vordering moet worden afgewezen. De pensioenuitvoerder heeft immers correct uitvoering gegeven aan de in het echtscheidingsconvenant opgenomen pensioenverevening en moet daarbij uitgaan van de gegevens in de Gemeentelijke Basisadministratie (GBA). Om hierin verandering te brengen, moet de consument zelf eerst via een gerechtelijke procedure bewerkstelligen dat het destijds in Nederland geregistreerde huwelijk nietig wordt verklaard.

De consument is in 1988 gehuwd. In 2017 is hem gebleken dat zijn echtgenote al eerder (in het buitenland) gehuwd was en dat zij ten tijde van haar huwelijk met de consument (ook) nog met haar eerste echtgenoot getrouwd was.

De consument is in 2019 gescheiden en bij die gelegenheid is door beide (ex-)echtgenoten een echtscheidingsconvenant getekend. In het kader van de in het echtscheidingsconvenant opgenomen pensioenverevening heeft de pensioenuitvoerder, na ontvangst van het meldingsformulier, het pensioen verevend conform de Wet verevening pensioenrechten bij echtscheiding. Sinds 2019 ontvangt de ex-echtgenote – in het kader van de verevening – de helft van het ouderdomspensioen van de consument.

De consument meent dat de pensioenuitvoerder handelt in strijd met de zorgplicht, omdat de

pensioenuitvoerder een pensioenuitkering verstrekt aan de ex-echtgenote van de consument. Volgens de consument heeft zijn ex-echtgenote daar geen recht op. De consument vordert van de pensioenuitvoerder dat deze de pensioenverevening ongedaan maakt en de pensioenuitkeringen aan de ex-partner beëindigt. De consument vordert van de pensioenuitvoerder uitbetaling van een bedrag van € 10.900 met de wettelijke rente vanaf 1 januari 2020. De consument voert hiertoe de volgende argumenten aan. De consument beschikt sinds 2020 over bewijs van frauduleus handelen van zijn ex-echtgenote, te weten het voeren van een valse identiteit met de bedoeling om destijds met de consument te kunnen trouwen. De pensioenuitvoerder keert dus ten onrechte uit aan de ex-echtgenote, want aan iemand met een valse identiteit. Volgens de consument is de ex-echtgenote hierdoor een in Nederland niet bestaand persoon en kan de pensioenuitvoerder aan haar dus geen pensioen uitkeren.

De stelling van de consument dat de pensioenuitvoerder pensioen uitkeert aan een niet bestaand persoon kan geen standhouden. Zoals de pensioenuitvoerder terecht stelt, moet worden uitgegaan van de in de GBA opgenomen gegevens en kan de pensioenuitvoerder niet anders dan op grond daarvan het conform het echtscheidingsconvenant verevende ouderdomspensioen aan de ex-echtgenote uitkeren. Zo lang de persoonsgegevens van de ex-echtgenote zijn opgenomen in het GBA, zal de pensioenuitvoerder mogen en moeten uitgaan van de juistheid van die gegevens.

Om hierin verandering te brengen, moet de consument zelf eerst via een gerechtelijke procedure bewerkstelligen dat het destijds in Nederland geregistreerde huwelijk nietig wordt verklaard. Dit kan de pensioenuitvoerder niet voor hem doen. Zonder een dergelijke nietigverklaring heeft de ex-echtgenote van de consument op grond van de wet, het echtscheidingsconvenant en het toepasselijke pensioenreglement recht op de helft van het tijdens het huwelijk opgebouwde ouderdomspensioen van de consument.

Dit is een omstandigheid die niet binnen de invloedssfeer van de pensioenuitvoerder ligt, maar is terug te voeren op de civielrechtelijke relatie van de consument en zijn ex-echtgenote. De klacht van de consument vindt dan ook geen steun in het dossier.

Ook overigens is de commissie niet gebleken dat de pensioenuitvoerder op basis van wet of regelgeving gehouden is om aan de wens van de consument tegemoet te komen en daarmee te handelen in strijd met het echtscheidingsconvenant en de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding.

Op grond van het voorgaande komt de commissie tot het oordeel dat de klacht van de consument ongegrond is en zijn vordering moet worden afgewezen.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 23-04-2025

Zaaknummer: KIFID 2025-0313

RECHTSPRAAK

Opgebouwd nabestaandenpensioen is na scheidingen gereserveerd voor voormalig partners

Geschil over bijzonder nabestaandenpensioen. Na de twee scheidingen van de consument is het opgebouwde nabestaandenpensioen gereserveerd voor de voormalige partners van de consument. Dit is een rechtstreeks uit artikel 57 lid 3 Pensioenwet voortvloeiend recht. De huidige partner van de consument kan daar geen aanspraak op maken en ook de consument kan dit niet wijzigen. Dat de verstrekte UPO's op dit punt niet helder waren, maakt het geheel niet anders.

De consument heeft bij de pensioenuitvoerder in de periode 1 maart 1971 tot 1 oktober 1982 pensioenaanspraken opgebouwd. Naar aanleiding van een tweetal scheidingen, de eerste op 17 februari 1982 en de tweede op 16 september 1997, is voor zijn beide voormalige partners een bijzonder nabestaandenpensioen gereserveerd.

Bij brief van 18 oktober 2009 heeft de consument zijn huidige partner bij de pensioenuitvoerder aangemeld. Vijf dagen na deze aanmelding ontvangt de consument een schriftelijke bevestiging van de pensioenuitvoerder dat voor haar een nabestaandenpensioen van € 4.567,06 verzekerd is.

De consument ontvangt daarna een aantal jaren achtereen een Uniform Pensioenoverzicht (UPO) waarop is vermeld dat zijn huidige partner aanspraak kan maken op een nabestaandenpensioen. Op het UPO van 2022 wordt vervolgens vermeld dat als de consument komt te overlijden zijn partner geen pensioen zal ontvangen. Op het UPO van 2023 staat zowel de partner van de consument als het nabestaandenpensioen niet meer vermeld.

De consument is het hier niet mee eens. Hij meent dat zijn huidige partner nog steeds aanspraak maakt op het bedrag aan nabestaandenpensioen dat jarenlang op het UPO vermeld stond. De pensioenuitvoerder gaat hier niet in mee. De interne klachtenprocedure heeft partijen niet dichterbij elkaar gebracht, waarna de consument zich tot Kifid wendt.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder een nabestaandenpensioen moet reserveren voor de partner van de consument. De commissie beantwoordt deze vraag ontkennend en licht haar oordeel hierna toe.

De pensioenuitvoerder heeft toegelicht dat de consument gehuwd was met zijn voormalige partners in de periode dat hij pensioen opbouwde. Na de scheiding is het opgebouwde nabestaandenpensioen gereserveerd voor deze voormalige partners. Dit is een rechtstreeks uit artikel 57 lid 3 Pensioenwet voortvloeiend recht. De huidige partner van de consument kan daar geen aanspraak op maken en ook de consument kan dit niet wijzigen. De commissie stelt vast dat deze lezing van de pensioenuitvoerder klopt; de huidige partner van de consument kan geen aanspraak maken op nabestaandenpensioen.

Dat de consument en zijn huidige partner hebben vertrouwd op mededelingen van de pensioenuitvoerder in de UPO's en in de schriftelijke bevestiging maakt dit niet anders. De pensioenuitvoerder heeft op de hoorzitting benadrukt dat de pensioenaanspraken voortvloeien uit het pensioenreglement. Het model van het UPO is strikt voorgeschreven en hanteert een objectief model. De regelgeving biedt helaas geen ruimte om hiervan af te wijken. De commissie onderkent dat het wettelijk voorgeschreven model van het UPO weinig mogelijkheden biedt aan een pensioenuitvoerder om meer informatie te bieden die toegespitst is op de persoonlijke situatie van de (gewezen) deelnemer zoals artikel 48 van de Pensioenwet verlangt. De commissie kan deze tegenstrijdigheid in de regelgeving niet oplossen, maar merkt op dat een dergelijk vast format in de praktijk tot onduidelijkheid en verwarring kan leiden, zoals in de situatie van de consument.

De commissie kan dan ook tot op zekere hoogte begrip opbrengen voor de onvrede van de consument. Het UPO is weliswaar een zoekplaatje, maar dit neemt niet weg dat het voorbehoud ten aanzien van het bijzonder nabestaandenpensioen in de jaarlijkse pensioenoverzichten is opgenomen ('Als gevolg van een scheiding kan een deel van de uitkering rechtstreeks aan de ex-partner uitgekeerd worden.').

Het bijzonder nabestaandenpensioen is bovendien gestoeld op een wettelijke regeling, waar de pensioenuitvoerder niet vanaf mag wijken, tenzij de voormalige partners van de consument afstand hebben gedaan van deze aanspraak. Ook aan het voorstel van de consument om het totaal verzekerde nabestaandenpensioen te verdelen over de voormalige partner en zijn huidige partner kan de pensioenuitvoerder op grond van de wet geen medewerking verlenen.

Niettemin had naar het oordeel van de commissie de communicatie van de zijde van de pensioenuitvoerder beter gekund door de consument in 2009 er bijvoorbeeld op te wijzen dat de aanmelding van zijn huidige partner niet automatisch betekent dat zij aanspraak kan

maken op het verzekerde nabestaandenpensioen ook al staat zij vermeld als partner op het UPO. Het pensioenreglement is namelijk leidend en bevat een bepaling met betrekking tot het bijzonder nabestaandenpensioen in geval van echtscheiding.

Als de consument meer adequaat op dit punt was gewezen, dan had dit overigens niet tot een ander resultaat geleid. Zoals al is aangegeven dient de pensioenuitvoerder in het geval van een scheiding rekening te houden met de wettelijke bepalingen en is het uitgangspunt dat de voormalige partners aanspraak maken op het tot de scheidingsdatum opgebouwde (bijzonder) nabestaandenpensioen, tenzij betrokkenen andersluidende afspraken hebben gemaakt. Het is de commissie niet gebleken dat dit het geval is.

De slotsom is dat de commissie op basis van de beschikbare informatie en documentatie geen reden heeft om aan te nemen dat de pensioenverzekeraar onterecht de vordering van de consument heeft afgewezen. Het voorgaande leidt ertoe dat de klacht ongegrond moet worden geacht.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 16-04-2025

Zaaknummer: KIFID 2025-0287

RECHTSPRAAK

Verzekeraar mocht bij volgen indexatie rekening houden met korting pensioenfonds

Zowel in de opbouwfase als na pensionering heeft de pensioenuitvoerder bij de toekenning van de indexatie de regeling van PMT gevolgd, met dien verstande dat de kortingen van 2013 en 2014 niet zijn gevolgd, waardoor de consument een voordeel heeft genoten. Naar het oordeel van de commissie is het dan ook gerechtvaardigd dat de indexaties in 2022 en 2023 vervolgens niet zijn doorgevoerd omdat het uitgangspunt is en blijft dat de aanspraken van de consument in lijn moet blijven met wat hij zou hebben ontvangen als hij deelnemer in de pensioenregeling van PMT was geweest.

De consument heeft van 1 december 1985 tot 29 juni 2008 deelgenomen aan de pensioenregeling van zijn voormalig werkgever dat bij de pensioenuitvoerder is ondergebracht. Deze pensioenregeling volgt de regeling van het Bedrijfstak Pensioenfonds Metaal en Techniek (PMT). Vanaf 1 maart 2012 ontvangt de consument van een pensioenuitvoerder een ouderdomspensioen van € 2.858,59 per maand.

PMT heeft voor 2013 een korting van (6,30%) en 2014 (0,40%) toegepast op de pensioenuitkering. De pensioenuitvoerder besluit om deze korting die PMT hanteert niet door te voeren. In de periode 2012 tot en met 2021 heeft PMT geen indexatie toegekend. Het bedrag aan ouderdomspensioen van de consument is eveneens ongewijzigd gebleven.

In 2022 kent de pensioenregeling van PMT voor het eerst weer een indexatie (1,29%). Ook in 2023 en 2024 worden de aanspraken door PMT verhoogd (4,20 respectievelijk 3,2%). Omdat de pensioenuitvoerder de eerder door PMT gehanteerde kortingen niet heeft doorgevoerd, krijgt de consument het bericht dat zijn pensioenaanspraken pas kunnen worden verhoogd zodra de indexaties van PMT de eerdere kortingen teniet hebben gedaan.

Dit heeft ertoe geleid dat het ouderdomspensioen van de consument pas in 2024 is verhoogd

tot een bedrag van € 2.905,79 per maand. De consument is het hier niet mee eens en heeft tekst en uitleg gevraagd aan de pensioenuitvoerder. Zijn vragen zijn, tenminste in de optiek van de consument, onvoldoende beantwoord, waarna hij zich tot Kifid heeft gewend.

De consument is van mening dat de pensioenuitvoerder niet op een correcte manier uitvoering heeft gegeven aan de wijze waarop zijn aanspraken zouden moeten worden geïndexeerd vanaf 2012. Er is geen enkele juridische grondslag waarop de verzekeraar gerechtigd is om een fictieve verrekening toe te passen. Het pensioenreglement van PMT kent geen bepalingen die meebrengen dat kortingen uit het verleden eerst verrekend moeten worden met toekomstige indexaties. De reguliere indexaties door PMT in 2022, 2023 en 2024 zijn ook geen compensatie voor het korten van de aanspraken in 2013 en 2014. De consument schat zijn schade vanwege de ontoereikende indexatie van zijn aanspraken op een bedrag van circa € 3.060 per jaar.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder op een juiste wijze is omgegaan met het indexeren van de aanspraken van de consument. De commissie beantwoordt deze vraag bevestigend en licht haar oordeel hierna toe.

De commissie merkt op dat de pensioenuitvoerder ook na pensionering van de consument bij de toekenning van de indexatie de regeling van PMT heeft gevolgd, met dien verstande dat de kortingen van 2013 en 2014 niet zijn gevolgd, waardoor de consument een substantieel financieel voordeel heeft genoten. Naar het oordeel van de commissie is het dan ook gerechtvaardigd dat de pensioenuitvoerder de indexatie in 2022 en 2023 vervolgens niet doorvoert omdat het uitgangspunt is en blijft dat de aanspraken van de consument in lijn moet blijven met wat hij zou hebben ontvangen als hij deelnemer in de pensioenregeling van PMT was geweest. De commissie ziet niet in dat de pensioenuitvoerder hierover een verwijt kan worden gemaakt. Zie ook Geschillencommissie Kifid nummer 2024-0851 en Rb. Amsterdam 22 november 2024, ECLI:NL:RBAMS:2024:8749.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 11-04-2025

Zaaknummer: KIFID 2025-0273

RECHTSPRAAK

Verzekeraar is niet verplicht te indexeren

Pensioenverzekering. De consument is van mening dat zijn pensioenaanspraken ook na 2018 door de pensioenuitvoerder moeten worden geïndexeerd. Deze opvatting vindt geen steun in het dossier. Hoe teleurstellend ook voor de consument, van een dergelijke toezegging door of garantie van de pensioenuitvoerder is niets gebleken. De vordering van de consument wordt afgewezen.

Tussen 1998 en 2014 heeft de consument pensioenaanspraken opgebouwd bij het [naam pensioenfonds] Pensioenfonds (hierna: het pensioenfonds). Op grond van het toen geldende pensioenreglement is een voorwaardelijke indexatie over opgebouwde pensioenaanspraken van toepassing.

In 2018 is het pensioenfonds geliquideerd en zijn de aanspraken van het fonds door middel van een collectieve waardeoverdracht overgenomen door de pensioenuitvoerder. Het pensioenfonds heeft geen toeslagen, dus ook geen indexatie bij de pensioenuitvoerder ingekocht.

Op 2 maart 2018 heeft de pensioenuitvoerder alle gewezen deelnemers en gepensioneerden een brief gestuurd met onder andere de volgende passage: 'Het Pensioenfonds heeft naast de eenmalige slotindexatie geen toeslagverlening bij a.s.r. verzekerd. Er worden daarom geen toeslagen verleend op de opgebouwde pensioenaanspraken of op de ingegane pensioenen.'

Per 1 januari 2018 geldt een nieuw pensioenreglement, met artikel 13 dat als volgt luidt: 'Toeslagen op pensioenen Er worden geen toeslagen verleend op de opgebouwde pensioenaanspraken en ingegane pensioenen. Voorwaardelijkheidsverklaring Op de opgebouwde pensioenaanspraken en ingegane pensioenen worden geen toeslagen verleend.'

De consument heeft ontdekt dat op het Uniform Pensioenoverzicht (UPO) van 2022 en 2023 wordt vermeld dat het (opgebouwde) pensioen niet wordt verhoogd en hij is hierover in discussie geraakt met de pensioenuitvoerder. De interne klachtenprocedure heeft partijen niet dichter tot elkaar gebracht, waarna de consument zich met een klacht tot Kifid heeft gewend.

De consument stelt zich op het standpunt dat het pensioenreglement van het pensioenfonds uit 1995 een duidelijke contractuele verplichting omvat over het jaarlijkse indexeren van de aanspraken van de gewezen deelnemers: indien op de ingegane ouderdoms pensioenen toeslagen worden verleend, worden op de premievrije aanspraken van de gewezen deelnemer toeslagen verleend met dezelfde uitgangspunten.' In artikel 20 van de Pensioenwet staat dat bij de overdracht van pensioenverplichtingen naar een andere pensioenuitvoerder, de rechten van de (gewezen) deelnemers niet mogen worden aangetast, hetgeen betekent dat de pensioenuitvoerder gehouden is om de wijze van indexeren voort te zetten.

Het abrupt en zonder duidelijke communicatie beëindigen van de indexatie kan naar de mening van de consument worden aangemerkt als strijdig met de redelijkheid en billijkheid. Het besluit van de pensioenuitvoerder om de indexatie stop te zetten leidt ertoe dat het pensioen van de consument niet meer wordt beschermd tegen inflatie. De consument vordert dan ook dat de pensioenuitvoerder de toeslagverlening voorzet conform de bepaling uit het pensioenreglement uit 1995. De consument schat zijn schade op een bedrag van € 159.800.

De pensioenuitvoerder voert verweer tegen de stellingen van de consument. De pensioenregeling waar de aanspraken van de consument onderdeel van uitmaken is het pensioenreglement genaamd 'De 1985-regeling'. In de 1985-regeling was er een voorwaardelijke toeslagregeling voor gewezen deelnemers en gepensioneerden, waarbij de toeslag afhankelijk was van een door het pensioenfonds jaarlijks te nemen besluit hierover. Voordat de collectieve waardeoverdracht van de aanspraken van het pensioenfonds naar de pensioenuitvoerder plaatsvond, heeft het pensioenfonds de pensioenregeling aangepast. Een van de wijzigingen was dat vanaf 2017 geen toeslagverlening meer zou plaatsvinden met uitzondering van een slotindexatie. Bij de pensioenuitvoerder zijn dan ook geen toeslagen verzekerd c.q. ingekocht. Daarnaast is de brief van de pensioenuitvoerder aan de consument van 2 maart 2018 duidelijk. Naast de eenmalige slotindexatie zijn er geen verdere toeslagen verzekerd. Hiervoor zijn door het pensioenfonds ook geen financiële middelen ter beschikking gesteld. De pensioenuitvoerder verzekert voor de consument de na de waardeoverdracht gegarandeerde pensioenuitkeringen waarop geen toeslagen worden verleend.

De commissie moet de vraag beantwoorden of de pensioenuitvoerder jegens de consument gehouden is om zijn pensioenaanspraken na 2018 te indexeren. De commissie beantwoordt deze vraag ontkennend en licht haar oordeel hierna toe.

Het staat niet ter discussie dat de pensioenuitvoerder met het budget dat het pensioenfonds hem had verstrekt de voorheen per eind 2017 gegarandeerde aanspraken heeft verzekerd. Deze aanspraken kenden geen toeslagverlening. Voor het toen resterende saldo van het

budget is in 2018 een eenmalige slotindexatie aan de gewezen deelnemers en de gepensioneerden, waaronder de consument, toegekend.

Volgens de consument moet de pensioenuitvoerder zijn pensioenuitkering ook na 2018 blijven indexeren. Deze opvatting vindt echter geen steun in het dossier.

Hoe teleurstellend dit voor de consument ook is, van een toezegging door of garantie van de pensioenuitvoerder om de pensioenaanspraken te blijven indexeren is niets gebleken. Bovendien is voor de financiering van een indexatie de voormalig werkgever verantwoordelijk. Voor elke verhoging (indexatie) is hij aanvullende premies of koopsommen verschuldigd. Na de slotindexatie in 2018 zijn er geen gelden meer beschikbaar gesteld. Er is geen aanwijzing dat de consument toch mocht veronderstellen dat de indexatie van zijn pensioenaanspraken voor rekening zouden komen van de pensioenuitvoerder.

De slotsom is dat de commissie op basis van de beschikbare informatie en documentatie geen reden heeft om aan te nemen dat de pensioenuitvoerder een verwijt kan worden gemaakt of op andere wijze tekort is geschoten. De pensioenuitvoerder kan niet worden aangesproken op het feit dat de consument de verwachting had dat ook na de collectieve waardeoverdracht in 2018 zijn pensioenaanspraken periodiek verhoogd zouden worden. Het voorgaande leidt ertoe dat de klacht van de consument ongegrond is en zijn vordering zal worden afgewezen.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 09-04-2025

Zaaknummer: KIFID 2025-264

RECHTSPRAAK

Ambtenaar voldoet niet aan voorwaarden vervroegde vrijwillige uitstroom

Appellante voldoet niet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor pensioen op grond van de Landsverordening vervroegd vrijwillige uitstroom (Lv vvu). Het toekennen is een gebonden bevoegdheid zodat voor belangenafweging geen plaats is. Er zijn geen bijzondere omstandigheden op grond waarvan de afwijzing onredelijk bezwarend moet worden geacht. Beroep op vertrouwensbeginsel en op het evenredigheidsbeginsel slaagt niet. Aan de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden kan niet zodanig gewicht worden toegekend dat het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt.

Appellante is per 1 mei 1984 aangesteld als ambtenaar. Per 1 februari 2001 is zij op eigen verzoek eervol ontslagen en heeft zij gedurende 24 maanden, dus tot 1 februari 2003, wachtgeld ontvangen. Per 1 mei 2004 is appellante opnieuw aangesteld als ambtenaar. Zij is thans werkzaam als verificateur bij de klachtenbehandeling Luchthaven die onder het ministerie van Financiën, afdeling Douane, valt.

Op 2 februari 2022 heeft appellante pensioen aangevraagd met toepassing van de Landsverordening vervroegd vrijwillige uitstroom (vvu). De regering heeft haar verzoek bij besluit van 6 juli 2023 (bestreden besluit) afgewezen. Hiertegen heeft appellante bezwaar gemaakt bij het Gerecht.

Bij de aangevallen uitspraak heeft het Gerecht het bezwaar gegrond verklaard wegens een motiveringsgebrek, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven. Daartoe heeft het Gerecht, samengevat, het volgende overwogen. Appellante kon aan de mededeling van een HR-medewerker dat haar naam op de lijst van ambtenaren staat die met vvu kunnen, niet afleiden dat de regering haar aanvraag zou toewijzen. De HR-medewerker is niet het bevoegd gezag dat over de aanvraag beslist. Ook de omstandigheid dat de adviescommissie en de regering zich niet hebben gehouden aan de

wettelijke advies- en beslistermijnen leidt er niet toe dat appellante erop kon vertrouwen dat haar aanvraag zou worden toegewezen. Dat geldt eveneens voor de omstandigheid dat appellante ruim anderhalf jaar gebruik kon maken van de afbouwregeling (eerst een halve dag per week vrij, daarna in het laatste jaar tot het pensioen een hele dag per week vrij). Voor de afbouwregeling was geen toestemming van het bevoegd gezag nodig. Ook aan overzichten van en correspondentie met pensioenfonds APC kon appellante geen vertrouwen ontleen dat haar aanvraag zou worden toegewezen, reeds omdat APC niet het bevoegd gezag is dat op de aanvraag beslist. Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt daarom niet. Wat appellante overigens heeft aangevoerd, maakt niet dat de regering heeft gehandeld in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

In hoger beroep heeft appellante herhaald dat zij erop mocht vertrouwen dat haar aanvraag om vvu zou worden toegewezen. Het feit dat zij APC om een herberekening heeft verzocht in verband met de periode waarin zij wachtgeld heeft ontvangen, dat de HR-beleidsorganisatie haar heeft geïnformeerd dat zij op de lijst van ambtenaren stond die voor vvu in aanmerking komen, dat de adviescommissie en de regering niet binnen de wettelijke termijn van acht weken heeft beslist op haar aanvraag en dat zij meer dan anderhalf jaar gebruik kon maken van de afbouwregeling, vormen tezamen genomen als optelsom voldoende onderbouwing voor een gerechtvaardigd vertrouwen dat zij in aanmerking komt voor vvu. Verder weegt een tekort van ongeveer een half jaar om aan de wettelijke eis van 30 dienstjaren te voldoen, niet op tegen het doel van de vvu, namelijk duurzame besparing op de kosten van personeel en bevordering van verjonging van het overheidsapparaat. De afwijzing van de aanvraag om vvu komt daarom in strijd met het evenredigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat ook de door appellante naar voren gebrachte optelsom van feiten en omstandigheden niet tot een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel leidt. Daarbij acht de Raad het volgende van belang.

De Raad stelt vast dat mevrouw [A] van HR Douane op 14 juni 2021 een e-mailbericht aan appellante heeft gestuurd waarin zij appellante meldt dat zij weliswaar op de lijst van personen staat die 30 dienstjaren hebben op 31 december 2015, maar dat het belangrijk is bij APC te checken hoeveel pensioenjaren zij precies heeft opgebouwd op 31 december 2015. Appellante heeft [A] op 14 juni 2021 geantwoord dat zij haar informatie heeft begrepen en dat zij een afspraak gaat maken. Uit het e-mailbericht van 21 juni 2021 aan APC, in samenhang met het e-mailbericht van [A] van 14 juni 2021 en de reactie van appellante hierop, leidt de Raad af dat appellante zich ervan bewust was dat het door haar gedurende 24 maanden ontvangen wachtgeld van belang was voor een correcte berekening van de vereiste pensioenjaren voor de vvu. Appellante zou haar beslissing om van de vvu gebruik te maken laten afhangen van nadere informatie van APC hierover.

Desgevraagd ter zitting heeft appellante geantwoord dat de afspraak waarom zij APC had verzocht, niet heeft plaatsgevonden en dat zij het erbij had gelaten. Zij was tevreden met de eerder van APC ontvangen berekening en heeft vervolgens op de locatie WTC het aanvraagformulier vvu ingevuld.

Op grond van het voorgaande overweegt de Raad dat appellante, hoewel zij was gewaarschuwd dat er een verschil is tussen pensioenjaren en dienstjaren en dat de berekening van het aantal jaren voor de vvu mogelijk niet correct was in verband met de periode van wachtgeld, niettemin de aanvraag om vvu heeft ingediend met het risico dat zij niet voldeed aan het aantal voor de vvu vereiste dienstjaren. Bovendien had zij zelf, op basis van de startdata van haar aanstellingen, de periode van wachtgeld en de peildatum van 31 december 2015, relatief eenvoudig kunnen berekenen of zij voor het recht op vvu de 30 dienstjaren had volgemaakt. Gelet hierop kan aan de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden niet zodanig gewicht worden toegekend dat haar beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt. Het betoog slaagt niet.

Appellante betoogt dat het net niet voldoen aan de wettelijke eis van 30 dienstjaren niet opweegt tegen de doelstellingen van de Landsverordening vvu, namelijk kostenbesparing en verjonging van het ambtenarenapparaat. Het bestreden besluit is daarom in strijd met het evenredigheidsbeginsel genomen. De Raad overweegt als volgt.

Bij een gebonden bevoegdheid als hier aan de orde, waarbij de uitoefening van de beslissingsbevoegdheid van de regering wordt bepaald aan de hand van de voorwaarden van de Lv vvu, heeft de wetgever al een politiek-bestuurlijke afweging gemaakt om de grens voor toekenning van vvu bij 30 dienstjaren te leggen. Daarmee is in beginsel de evenredigheid van het bestreden besluit gegeven. Dit besluit vloeit immers voort uit het niet vervuld zijn van de toepassingsvoorwaarde van 30 dienstjaren. De regering hoeft dan ook geen belangenafweging te maken.

Niettemin kunnen er bijzondere omstandigheden zijn die maken dat in het geval van appellante toepassing van de eis van 30 dienstjaren zozeer in strijd komt met het evenredigheidsbeginsel dat die toepassing achterwege moet blijven. Appellante heeft gewezen op het opgewekte vertrouwen en verder naar voren gebracht dat zij regelmatig naar haar kinderen en kleinkinderen in Nederland gaat, zij zich voorbereidt op een leven met pensioen en zij zich in Nederland wil laten opereren aan haar heup. De Raad is van oordeel dat wat appellante naar voren brengt niet zodanig bijzonder is, dat het bestreden besluit voor appellante als onredelijk bezwarend moet worden aangemerkt. Het beroep op het evenredigheidsbeginsel slaagt niet.

Instantie: Raad van Beroep in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 23-04-2025

ECLI: ECLI:NL:ORBAACM:2025:9

Zaaknummer: CUR2024Hoo226

Rechters: W.H. Bel, A.P. van der Pluijm-Vrede en M. Evertsz

Advocaten: A.C. Herrera en J.G. Ricardo

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Curaçao mocht verzoek vervroegde uitstroom ambtenaar afwijzen

Afwijzing verzoek om alsnog met toepassing van de Lv vvu vervroegd uit dienst te treden. Het Gerecht komt tot de conclusie dat het bezwaar ongegrond is. De regering heeft het verzoek van klaagster af kunnen wijzen omdat zij het aanmeldingsformulier niet binnen de daarvoor bij wet gestelde termijn heeft ingediend. Van bijzondere omstandigheden die maken dat de regering het verzoek van klaagster alsnog had moeten toewijzen is het Gerecht niet gebleken.

Klaagster is aangesteld als ambtenaar en vervult de functie van administratief medewerkster bij de Uitvoeringsorganisatie Reclassering. Klaagster heeft op 10 januari 2020 een formulier genaamd 'Vervroegde Vrijwillige Uitstroom (VVU) - Belangstellingsformulier' ingevuld en per e-mail verstuurd naar het e-mailadres kresementu@gobiernu.cw.

Klaagster heeft in januari 2023 contact gehad met de afdeling Beleidsorganisatie Human Resources & Organisatie (hierna: HRO) van het Ministerie van Bestuur, Planning en Dienstverlening. Zij kreeg toen te horen dat de termijn om een aanvraag in te dienen om met toepassing Lv vvu vervroegd uit dienst te treden, al was verstreken. Zij is daarbij geadviseerd om de minister van Bestuur, Planning en Dienstverlening (hierna: de minister van BPD) aan te schrijven.

Klaagster heeft de minister van BPD vervolgens bij brief van 9 maart 2023 verzocht om al het mogelijke te doen opdat zij alsnog in de gelegenheid wordt gesteld om met toepassing van de Lv vvu uit dienst te treden. Zij heeft in haar brief toegelicht dat zij in december 2019 een formulier van mevrouw [A] van de HRO heeft ontvangen. Dat formulier heeft zij ingevuld en gemaild naar het e-mailadres kresementu@gobiernu.cw. Zij is ervan uitgegaan dat zij met de indiening van dat formulier volledig was aangemeld voor het vvu-traject en dat zij ook op de hoogte zou worden gehouden van het vvu-traject. Zij heeft om die reden ook geen gehoor gegeven aan de laatste oproep van HRO aan personen die wensten deel te nemen aan het vvu-

traject van 4 juli 2022.

De regering heeft het verzoek van klagster voorgelegd aan de commissie vvu zoals bedoeld in artikel 7 Lv vvu (hierna: de commissie) en heeft bij het bestreden besluit, met verwijzing naar het advies van de commissie, het verzoek van klagster afgewezen. De regering heeft aan de afwijzing ten grondslag gelegd dat klagster weliswaar onder groep 2 van de Lv vvu valt, maar dat zij haar aanvraag pas op 9 maart 2023 en dus te laat heeft ingediend.

Klagster betoogt – naar het Gerecht begrijpt – ten eerste dat zij tot groep 2 zoals bedoeld in de Lv vvu behoort en dat alleen de in artikel 3 Lv vvu vermelde criteria tot afwijzing van een verzoek om vvu kunnen leiden. Geen enkele van de in dat artikel genoemde criteria zijn in haar geval van toepassing. De regering mocht haar verzoek dan ook niet afwijzen.

Dit betoog slaagt niet. Het Gerecht overweegt daartoe als volgt.

De regering heeft de brief van klagster van 9 maart 2023 kennelijk aangemerkt als een verzoek zoals bedoeld in het eerste lid, van artikel 9 Lv vvu (hierna: vvu-verzoek). Weliswaar worden er in artikel 3 Lv vvu een aantal gronden vermeld die tot afwijzing van een vvu-verzoek leiden, maar uit het eerste lid van artikel 9 Lv vvu volgt dat een vvu-verzoek binnen een bij landsbesluit bepaalde termijn moet worden ingediend. Tussen partijen is niet in geschil en ook het Gerecht stelt vast dat klagster onder groep 2, zoals bedoeld in artikel 1 aanhef en onder f Lv vvu, valt. Bij landsbesluit van 31 mei 2021 is bepaald dat de termijn voor het indienen van het verzoek voor groep 2 aanvangt op 15 juni 2021 en eindigt op 31 juli 2022. Anders dan klagster stelt, volgt deze termijn uit de wet en is het geen beleidsregel. Klagster heeft haar verzoek pas op 9 maart 2023, en dus buiten die termijn, ingediend. De regering kon het vvu-verzoek van klagster dan ook afwijzen omdat zij het pas op 9 maart 2023 en dus niet binnen de daarvoor bij landbesluit gestelde termijn heeft ingediend.

Ook het betoog van klagster dat het voor haar niet duidelijk is aan welke criteria de commissie heeft getoetst om te komen tot hun advies, omdat de procedure zoals beschreven in artikelen 9 en 10 Lv vvu niet is gevolgd, slaagt niet. De regering heeft in het bestreden besluit immers uiteengezet waarom de commissie heeft geadviseerd om het verzoek van klagster af te wijzen en dat is omdat het verzoek van klagster niet tijdig is ingediend.

Klagster voert verder aan dat zij ervan uit is gegaan dat het door haar op 10 december 2020 ingediende belangstellingsformulier een vvu-verzoek was. Zij was ook in de veronderstelling dat zij naar aanleiding van de indiening van het belangstellingsformulier op de hoogte zou worden gehouden van het vvu-traject. Zij heeft echter nadat zij het belangstellingsformulier heeft gemaïld geheel geen reactie of nadere informatie ontvangen van de regering over het vvu-traject. Verder zat haar dienst sinds de tweede helft van het jaar 2021 zonder een Human

Resources medewerker, dus ook via die weg heeft zij geen informatie ontvangen.

In het belangstellingsformulier zijn de volgende passages vermeld: *‘Ondergetekende geeft hierbij toestemming aan de Beleidsorganisatie Human Resources & Organisatie (HRO) van het Ministerie van Bestuur, Planning en Dienstverlening, om een berekening door het Algemeen Pensioenfonds Curaçao (APC) te laten maken van het pensioeninkomen per hieronder aangekruiste ingangsdatum op basis van de concept-regeling VVU.*

(...)

¹ *Het belangstellingsregistratieformulier wordt uitsluitend gebruikt om een berekening voor u te laten maken.*

¹¹ *Dit formulier kan niet als aanvraag voor pensioen beschouwd worden’.*

Het had naar oordeel van het Gerecht gelet op voornoemde passages voldoende duidelijk voor klaagster moeten zijn dat het belangstellingsformulier geen vvu-verzoek was. Van klaagster had verder ook verwacht kunnen worden dat zij, bij het uitblijven van enige reactie van HRO na indiening van het belangstellingsformulier, zelf contact zou zoeken met HRO om na te vragen of het door haar ingediende formulier in behandeling is genomen. Klaagster heeft dat echter nagelaten, ook nadat zij kennis had genomen van de oproep van 4 juli 2022 van de regering aan de ambtenaren om gezien de naderende uiterlijke indieningsdatum hun vvu-verzoeken in te dienen.

Klaagster stelt verder dat de regering bij het nemen van haar beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met haar belangen. Na meer dan 40 jaren in dienst is zij zowel lichamelijk als fysiek toe aan pensioen. Als zij zonder toepassing van de vvu-regeling vervroegd met pensioen gaat, dan gaat haar inkomen sterk achteruit, terwijl het toewijzen van haar verzoek voor de regering geen negatieve gevolgen met zich brengt. Ook gezien het doel van de vvu-regeling, namelijk om vergrijzing binnen het overheidsapparaat aan te pakken, is het onredelijk dat haar verzoek is afgewezen.

Uit het eerste lid van artikel 9 Lv vvu volgt dat een vvu-verzoek binnen een bij landsbesluit bepaalde termijn moet worden ingediend. Nu de Regering gehouden is deze landsverordening toe te passen, heeft zij geen ruimte om de door klaagster aangevoerde belangen af te wegen. Dat het doel van de Lv vvu het tegengaan van vergrijzing in het ambtenarenapparaat is zoals klaagster stelt, neemt niet weg dat de wetgever de keuze heeft gemaakt om aanmeldingen voor ontslag met toepassing van de Lv vvu slechts in bepaalde, bij landsbesluit te bepalen, periodes open te stellen. Het betoog van klaagster slaagt al om die reden dan ook niet.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 26-08-2024

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2024:69

Zaaknummer: CUR202303660

Rechters: N.M. Martinez

Advocaten: S.M. Concincion-Quirindongo

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om vervroegde uitstroom mocht worden afgewezen door Curaçao

Afwijzing verzoek om met toepassing van de Landsverordening (Lv vvu) vervroegd uit dienst te treden. De regering van Curaçao heeft de bestreden beschikking onvoldoende gemotiveerd omdat zij niet inzichtelijk heeft gemaakt hoe de dienstjaren van klaagster zijn berekend. Aangezien die toelichting ter zitting wel is gegeven heeft het Gerecht bezien of de rechtsgevolgen van de bestreden beschikking in stand kunnen blijven. Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt niet omdat er geen sprake is van een door het bevoegd gezag gedane toezegging. Ook het beroep op het evenredigheidsbeginsel slaagt niet. Het Gerecht laat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit daarom in stand.

In deze uitspraak beoordeelt het Gerecht het bezwaar van klaagster tegen het besluit van de regering van 6 juli 2023 (hierna: het bestreden besluit) waarbij haar verzoek om met toepassing van de Landsverordening vervroegd vrijwillige uitstroom (hierna: de Lv vvu) uit dienst te treden is afgewezen. Het Gerecht komt tot het oordeel dat de regering de bestreden beschikking onvoldoende heeft gemotiveerd omdat zij niet inzichtelijk heeft gemaakt hoe de dienstjaren van klaagster zijn berekend. Aangezien die toelichting ter zitting wel is gegeven heeft het Gerecht vervolgens bezien of de rechtsgevolgen van de bestreden beschikking in stand kunnen blijven. Het door klaagster op het vertrouwensbeginsel gedane beroep slaagt niet omdat geen sprake is van een door het bevoegd gezag gedane toezegging. Ook het beroep op het evenredigheidsbeginsel slaagt niet. Het Gerecht laat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit daarom in stand.

Klaagster is per 1 mei 1984 aangesteld als ambtenaar en is vervolgens met ingang van 1 februari 2001 op eigen verzoek eervol ontslagen. De regering heeft met ingang van de ontslagdatum voor de duur van 24 maanden maandelijks wachtgeld aan klaagster toegekend.

Klaagster is voor enkele jaren met haar familie naar het buitenland verhuisd. Zij is na haar terugkeer met ingang van 1 mei 2004 weer als ambtenaar aangesteld en werkt thans als klachtbehandelaar op de luchthaven bij de onder het Ministerie van Financiën ressorterende dienst Douane.

Klaagster heeft, na een informatiesessie daarover te hebben bijgewoond, op 20 april 2021 een belangstellingsformulier ingevuld en gemaïld naar de afdeling Beleidsorganisatie Human Resources & Organisatie (hierna: HRO) van het Ministerie van Bestuur, Planning en dienstverlening om op grond van de Lv vvu vervroegd uit dienst te treden. Klaagster heeft naar aanleiding daarvan op 7 mei 2021 een pensioenoverzicht van het Algemeen Pensioenfonds Curaçao (hierna: APC) ontvangen.

Een medewerkster bij de Human Resources afdeling van de Douane (hierna: de HR-medewerkster) heeft klaagster bij e-mail van 14 juni 2021 bericht dat zij een lijst van ambtenaren heeft ontvangen die na 1960 zijn geboren en op 31 december 2015 (hierna: de peildatum) dertig dienstjaren hebben opgebouwd. Zij heeft klaagster verder bericht dat haar naam op die lijst voorkomt en dat zij dus inderdaad op de peildatum dertig dienstjaren heeft. Zij heeft klaagster ook aangeraden om zelf met APC contact te zoeken voor informatie over de door haar bij APC opgebouwde pensioenjaren, om te kunnen beslissen of het voor haar voordelig is om vervroegd met pensioen te gaan. Klaagster heeft vervolgens op 21 juni 2024 met APC gemaïld en een afspraak aan hen verzocht. Zij heeft in haar mail onder andere vermeld dat zij mede in verband met het door haar genoten wachtgeld behoefte had aan uitleg over haar opgebouwde pensioenrechten en ook een berekening wenste van het te ontvangen pensioenbedrag voordat zij beslist of zij vvu gaat aanvragen.

Klaagster heeft op 2 februari 2022 de formulieren '*formulier aanvraag pensioen vvu-traject*' en '*verzoek ontslag onder toekenning van de vervroegd vrijwillig uitstroom*' bij HRO ingediend.

De HR-medewerkster heeft de leidinggevende van klaagster bij e-mail van 8 maart 2022 met als onderwerp '*afbouwregeling [voornaam klaagster]*' bericht dat zij het aanmeldingsformulier van klaagster van APC/HRO heeft ontvangen en dat het in orde is. De HR-medewerkster heeft de leidinggevende van klaagster verder bericht dat klaagster deel uitmaakt van groep 2 die met vvu gaat. Zij mag dan ook vanaf maart 2022 een halve dag per week vrij nemen en vanaf 16 maart 2023 komt zij in aanmerking voor een hele dag vrij per week. De HR-medewerkster heeft de leidinggevende van klaagster op 6 februari 2023 nogmaals per e-mail bericht dat klaagster vanaf 16 maart 2023 een hele dag per week vrij mag nemen omdat zij het jaar daarop met vvu gaat.

De regering heeft het verzoek van klaagster van 2 februari 2022 bij het bestreden besluit

afgewezen. De regering heeft daarbij vermeld dat zij het advies van de commissie vvu heeft gevolgd. De commissie vvu heeft geadviseerd om het verzoek af te wijzen omdat klaagster weliswaar na 1960 is geboren, maar per 31 december 2015 minder dan 30 dienstjaren, zoals bedoeld in de Pensioenlandsverordening overheidsdienaren (hierna: de Plvo) heeft. Gelet daarop behoort zij niet tot groep 2 zoals gedefinieerd in artikel 1 lid 1 en onder f van de vvu-regeling.

De regering heeft in het bestreden besluit weliswaar toegelicht dat het verzoek is afgewezen omdat klaagster niet tot groep 2 zoals gedefinieerd in de vvu-regeling behoort aangezien haar diensttijd, zoals volgt uit de Plvo, op de peildatum minder dan dertig dienstjaren bedraagt. De regering heeft daarbij echter nagelaten inzichtelijk te maken hoe de diensttijd op grond van de Plvo wordt berekend en wat de uitkomst van die berekening is. Gelet op de bijzondere omstandigheid dat het dienstverband van klaagster voor een periode is onderbroken en ook wachtgeld aan haar is toegekend had dat wel van de regering verwacht mogen worden. Door niet inzichtelijk te maken hoe de regering tot de conclusie komt dat klaagster onvoldoende diensttijd heeft, heeft de regering het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd.

De regering heeft in het kader van deze procedure toegelicht dat klaagster minder dan dertig dienstjaren heeft op de peildatum omdat, zoals volgt uit het eerste lid van artikel 19 Plvo, de tijd doorgebracht als wachtgelder maar voor de helft meetelt als diensttijd. De Regering heeft hiermee voldoende toegelicht hoe zij de diensttijd van klaagster heeft berekend. Het Gerecht zal vervolgens gezien deze toelichting bezien of de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand gelaten kunnen worden.

Klaagster voert verder aan dat het bestreden besluit in strijd is met het vertrouwensbeginsel. Zij heeft alvorens haar verzoek te doen bij de afdeling Human Resources van de Douane en bij APC nauwkeurig alle informatie opgevraagd. Zij heeft de omstandigheid dat haar dienstverband tijdelijk, onder toekenning van wachtgeld, is onderbroken ook aangegeven en daarbij om een herberekening verzocht. De Human Resources-afdeling van de Douane heeft na advies daarover te hebben ingewonnen aan haar meegedeeld dat zij voorkomt op de lijst van ambtenaren die in aanmerking komen voor vvu en liet toe dat zij gedurende meer dan anderhalf jaar gebruikmaakte van de afbouwregeling. Verder heeft zowel de commissie vvu als de regering niet binnen de bij de Lv vvu daarvoor gestelde termijn beslist op haar verzoek. Ook het uitblijven van een beslissing binnen de wettelijke termijn en toestaan dat klaagster met de afbouwregeling mocht beginnen en daar meer dan anderhalf jaar gebruik van kon maken hebben bij haar het vertrouwen gewekt dat haar vvu verzoek zou worden toegewezen.

De regering voert kortgezegd tot verweer dat er geen sprake is van gerechtvaardigd opgewekte vertrouwen bij klaagster omdat er geen sprake is van enig door het bevoegd gezag gedane

toezeggingen. Het is de commissie die pas na intake en op grond van alle informatie uit de personeelsbestanden en informatie verkregen van APC onderzoekt of klaagster in aanmerking komt voor de vervroegde uitdiensttreding en daarover advies uitbrengt aan het bevoegd gezag.

Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is volgens vaste rechtspraak allereerst vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en, zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen.

Klaagster kon, naar oordeel van het Gerecht aan de mededeling van de HR-medewerker, dat de haar naam op de lijst van ambtenaren staat die met vvu kunnen, niet afleiden dat de regering haar verzoek om met toepassing van de Lv vvu uit dienst te treden, zou toewijzen, omdat de HR-medewerker niet het bevoegd gezag is zoals bedoeld in het eerste lid en onder b Lv vvu. Zoals volgt uit het vierde lid, van artikel 9 van Lv vvu is het het bevoegd gezag dat een gemotiveerde beslissing dient te nemen op het verzoek tot ontslag.

Zowel de commissie als de regering heeft, zoals klaagster terecht stelt, niet binnen de termijnen van artikelen 9 en 10 Lv vvu advies uitgebracht en beslist op het verzoek van klaagster. Echter, enkel die omstandigheid leidt er niet toe dat klaagster erop kon vertrouwen dat haar verzoek zou worden toegewezen.

Ook uit de omstandigheid dat klaagster met goedvinden van de HR-medewerker meer dan anderhalf jaar gebruik kon maken van de afbouwregeling mocht zij niet afleiden dat haar verzoek door de regering zou worden toegewezen. De regering heeft desgevraagd onweersproken toegelicht dat de afbouwregeling in een circulaire is vastgelegd en als vast beleid door de verschillende diensten wordt toegepast. Een ambtenaar kan vanaf twee jaar voordat hij met pensioen gaat elke week een halve dag en in het laatste jaar voor zijn pensionering wekelijks een hele dag minder werken. Voor de toepassing van de afbouwregeling is geen goedkeuring van het bevoegd gezag nodig. Uit het feit dat klaagster gebruik mocht maken van de afbouwregeling volgt dus niet dat het bevoegd gezag daarvoor toestemming heeft gegeven en evenmin dat het bevoegd gezag op de hoogte was dat die regeling op klaagster werd toegepast. Om die reden mocht klaagster aan het enkele feit dat de afbouwregeling in haar geval werd toegepast niet het vertrouwen ontnemen dat de regering haar verzoek om vvu zou toewijzen.

Ook uit overzichten van en correspondentie met APC kon klaagster geen vertrouwen ontnemen dat haar verzoek zou worden toegewezen al omdat het APC niet het bevoegd gezag is dat op het verzoek moet beslissen.

Klaagster heeft ter zitting nog aangevoerd dat het bestreden besluit onevenredig uitpakt in haar geval omdat zij slechts zes maanden tekortkomt om op de peildatum dertig dienstjaren te hebben. Daarnaast heeft zij eenentwintig maanden moeten wachten op een beslissing van de regering en heeft zij zich in die periode geheel ingesteld op haar pensioen. Verder heeft zij vanaf het begin van het traject aangegeven dat zij gedurende een periode wachtgeld heeft ontvangen en heeft ook een berekening opgevraagd bij APC.

Het Gerecht ziet in hetgeen klaagster heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat de regering heeft gehandeld in strijd met het evenredigheidsbeginsel. Daarbij neemt het Gerecht in aanmerking dat het vereiste aantal dienstjaren rechtstreeks uit de Lv vvu volgt en dus voor alle ambtenaren geldt. Dat klaagster 21 maanden op een beslissing heeft moeten wachten, vanaf het begin van het traject heeft aangegeven dat zij gedurende een periode wachtgeld heeft ontvangen en ook een berekening heeft opgevraagd bij APC, maken ook niet dat het bestreden besluit onevenredig uitpakt.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 26-08-2024

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2024:70

Zaaknummer: CUR202302927

Rechters: N.M. Martinez

Advocaten: A.C. Herrera en J.G. Ricardo

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om conversie afgewezen

Echtscheidingszaak. Onderdeel van het geschil is de uitleg van de huwelijkse voorwaarden. De rechtbank concludeert dat uit de huwelijksvoorwaarden volgt dat alles wat er op de peildatum aanwezig was en niet behoort tot het privévermogen van een van beide partijen moet worden verrekend. De rechtbank concludeert verder dat er geen recht op conversie meer is voor de vrouw.

Echtscheidingszaak. Onderdeel van het geschil is de uitleg van de huwelijkse voorwaarden.

De rechtbank overweegt ten aanzien van de uitleg van artikel 16 lid 5 van de huwelijksvoorwaarden als volgt. Het artikel luidt: *‘Een verrekening als hiervoor in lid 1 bedoeld zal niet plaatsvinden indien ten tijde van het overlijden, de echtscheiding of de scheiding van tafel en bed het privévermogen van één van de echtgenoten een negatief saldo vertoont.’*

Een afspraak om niet te verrekenen als het vermogen van een van beide echtgenoten op de peildatum negatief is, komt regelmatig voor in huwelijkse voorwaarden en wordt doorgaans opgenomen teneinde het vermogen van de ene echtgenoot buiten het bereik van eventuele schuldeisers van de andere echtgenoot te houden. De rechtbank neemt daarbij, zoals bij beschikking van 7 juli 2023 al is overwogen, als vaststaand aan dat de huwelijksvoorwaarden zijn opgesteld met het oog op de bescherming van de vrouw, omdat de vrouw wegens ziekte niet kon werken. De man was en is bovendien ondernemer, zodat het aannemelijk is dat partijen in het onderhavige geval bescherming van het vermogen van de vrouw tegen zakelijke schuldeisers van de man hebben beoogd. Ook de context waarin deze bepaling in de huwelijkse voorwaarden is opgenomen, wijst erop dat partijen hebben bedoeld het vermogen van de een buiten het bereik van schuldeisers van de ander te houden. De rechtbank doelt daarmee met name op artikel 16 lid 6 van de huwelijksvoorwaarden, waarin is opgenomen: *‘Een verrekening als hiervoor in lid 1 bedoeld zal evenmin plaatsvinden indien ten tijde van het overlijden, de echtscheiding of de scheiding van tafel en bed de echtgenoot die op grond van de verrekening een vordering op de ander zou verkrijgen: (a) surséance van betaling heeft verkregen danwel heeft aangevraagd; (b) in staat van faillissement verkeert, zijn faillissement heeft*

aangevraagd (of voor hem faillissement is aangevraagd) ofwel in staat van faillissement verkeerd heeft, tenzij het faillissement door homologatie van een accord is geëindigd dan wel alle faillissementscrediteuren zijn voldaan.'

De rechtbank neemt verder in aanmerking dat partijen, anders dan zij in artikel 9 van de huwelijkse voorwaarden zijn overeengekomen, nimmer periodiek hebben verrekend. Als zij dat wel hadden gedaan, zou er op de peildatum geen sprake zijn geweest van een negatief vermogen van een van beiden. Bovendien is in dit geval de situatie waarin het vermogen van een van beiden negatief is, ontstaan vanwege een rekening-courantschuld op naam van de vrouw bij de onderneming van de man die in de laatste jaren van het huwelijk (tussen 2017 en 2020) is ontstaan. De man is er op enig moment toe overgegaan om rekeningen die hij ter betaling van de vrouw ontving niet, zoals de vrouw veronderstelde, uit zijn inkomen of uit gemeenschappelijk vermogen te betalen, maar zonder overleg met en zonder instemming van de vrouw vanuit zijn onderneming te betalen en te boeken als een rekening-courantschuld bij [bedrijfsnaam 1] AG op naam van de vrouw. Aldus heeft de man een negatief vermogen aan de zijde van de vrouw gecreëerd.

Gelet hierop en ook blijkens de verklaringen van de man en de vrouw vindt de rechtbank het onaannemelijk dat partijen in dit specifieke geval hebben bedoeld dat er niet verrekend zou hoeven te worden in de huidige situatie waarin het vermogen van de vrouw negatief is ten gevolge van deze handelingen van de man. Aldus komt de zin die partijen over en weer redelijkerwijs aan deze bepalingen mochten toekennen en hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten niet overeen met de uitleg die de man aan deze bepaling geeft.

De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat uit de huwelijksvoorwaarden volgt dat alles wat er op de peildatum aanwezig was en niet behoort tot het privévermogen van een van beide partijen moet worden verrekend.

De man en de vrouw zijn het erover eens dat de aandelen die de man houdt in [bedrijfsnaam 1] AG tot het te verrekenen vermogen behoren. De man en de vrouw verschillen van mening over de waarde van de aandelen. Om die reden zal de rechtbank een deskundige benoemen.

Tussen de man en de vrouw is niet in geschil dat de vrouw de helft van het eigendom van de woning in [woonplaats 1] heeft geërfd van haar ouders. Daaruit volgt dat de helft van de waarde van de woning buiten het te verrekenen vermogen valt. Ook staat vast dat zij haar zus heeft uitgekocht voor een bedrag van € 103.629 en dat dit bedrag is geboekt bij haar rekening-courantschuld bij [bedrijfsnaam 1] AG. De vrouw heeft daarmee de woning in privé aangeschaft, zodat de (waarde van de) woning buiten het te verrekenen vermogen valt.

De vrouw verzoekt nog te bepalen dat zij conform artikel 15 lid 1 en 2 van de huwelijksvoorwaarden aanspraak heeft op omzetting van haar pensioenaanspraken op de man wat betreft de verevening van de pensioenafspraken met ingang van 1 september 1991 tot de datum van inschrijving van de echtscheiding d.d. 27 maart 2023.

De rechtbank overweegt als volgt. In artikel 15 lid 2 van de huwelijksvoorwaarden is opgenomen: *‘Indien het huwelijk door echtscheiding is ontbonden, heeft de vereveningsgerechtigde het recht zijn aanspraken als bedoeld in lid 1 alsmede de aanspraak op nabestaandenpensioen om te zetten in een eigen pensioenaanspraak als bedoeld in artikel 5 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding, mits de vereveningsgerechtigde binnen zes maanden na de ontbinding van het huwelijk per aangetekende brief heeft meegedeeld aan de vereveningsplichtige van dit recht tot omzetting gebruik te maken. (...)’* Niet gebleken is dat de vrouw een aangetekende brief met deze strekking aan de man heeft gestuurd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de vrouw daarmee niet aan de voorwaarden van dit artikel voldaan, zodat voor de vrouw geen recht op conversie bestaat. Het verzoek van de vrouw op dit punt zal dan ook worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 11-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:5428

Zaaknummer: C/09/605903 / FA RK 21-193

Rechters: A.C. Olland, E.D.A. Geleijns en P. van der Zanden

Advocaten: P.J.W.M. Sliepenbeek en C.G.A. van Stratum

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever met beperkte MITT-activiteiten valt onder werkingssfeer Bpf MITT

Geschil tussen werkgever en Bpf MITT over de vraag of de werkgever onder de werkingssfeer valt en verplicht moet deelnemen. De kantonrechter oordeelt dat er geen hoofdzakelijkheids criterium geldt en dat de werkgever ook bij beperkte activiteiten onder de werkingssfeer valt. Deelneming is niet onaanvaardbaar, de werkgever kan om vrijstelling verzoeken.

Bpf MITT is een bedrijfstakpensioenfonds. Deelneming daarin is verplicht gesteld. Bij brief van 31 maart 2020 heeft Bpf MITT aan PFCI (een onderneming die promotieartikelen, bedrijfskleding, relatiegeschenken e.d. produceert en verkoopt) medegedeeld dat zij vanaf 1 januari 2014 verplicht wordt aangesloten bij Bpf MITT omdat PFCI werkzaam is als mode-, interieur-, tapijt- of textielindustriebedrijf, linnenverhuur- en wasserijbedrijf of textielreinigingsbedrijf. PFCI heeft bij brief van 23 maart 2021 bezwaar gemaakt. Bpf MITT heeft dat bezwaar verworpen bij brief van 17 mei 2021. Partijen hebben daarna nog verder hierover gecorrespondeerd, maar dat heeft niet geleid tot een wijziging van hun standpunten. Bij brief van 2 juli 2024 heeft Bpf MITT aan PFCI een bedrag van € 780.000 aan pensioenpremie in rekening gebracht. BPF MITT heeft PFCI bij brief van 17 juli 2024 aangemaand, maar dit heeft er niet toe geleid dat PFCI iets aan Bpf MITT betaald heeft. PFCI vordert o.a. – kort samengevat – een verklaring voor recht dat het Verplichtstellingsbesluit van Bpf MITT jegens PFCI buiten toepassing dient te blijven en een verklaring voor recht dat PFCI niet onder de verplichtstelling valt. Bpf MITT vordert in reconventie dat PFCI vanaf 1 januari 2014 onder de werkingssfeer van de verplichtstelling tot deelneming in Bpf MITT valt en vordert betaling.

In dit geding gaat het om de vraag of PFCI verplicht deelneemt aan Bpf MITT. De kantonrechter is van oordeel dat het antwoord op die vraag ‘ja’ luidt en licht dit toe. Het standpunt van PFCI dat het Verplichtstellingsbesluit in strijd is met fundamentele rechtsbeginselen, wordt verworpen. In het besluit is gedefinieerd wat onder mode- en

interieurindustrie moet worden verstaan. PFCI heeft gesteld dat het laten bedrukken bij haar dochteronderneming van textiel slechts een zeer gering onderdeel is van haar activiteiten, namelijk 1,7% van de totale omzet. Bpf MITT heeft de geringe omvang gemotiveerd betwist. De kantonrechter oordeelt dat de juistheid van het percentage in het midden kan worden gelaten, omdat het Verplichtstellingsbesluit geen hoofdzakelijkheids criterium kent. Zodra een werkgever een activiteit verricht als omschreven in het Verplichtstellingsbesluit, vallen de werknemers van die werkgever onder de werkingssfeer daarvan. Wellicht dat in een toekomstige versie van het Verplichtstellingsbesluit wel een hoofdzakelijkheids criterium zal worden opgenomen, maar er is nu geen goede grond om op een dergelijke fundamentele wijziging van het Verplichtstellingsbesluit te anticiperen. Het Verplichtstellingsbesluit dient te worden uitgelegd aan de hand van de cao-norm. Op grond van deze uitlegmethode ziet de kantonrechter geen ruimte om de – op zichzelf duidelijke – huidige tekst van het Verplichtstellingsbesluit nader uit te leggen aan de hand van een eventuele toekomstige wijziging van die tekst. PFCI heeft verder aangevoerd dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat zij onder de werkingssfeer van het Verplichtstellingsbesluit valt. Ook dit wordt verworpen. Bpf MITT heeft er namelijk terecht op gewezen dat PFCI vrijstelling van de verplichtstelling kan verzoeken op grond van het Vrijstellings- en boetebesluit Wet Bpf 2000. De vorderingen in conventie worden afgewezen. De vorderingen in reconventie worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 09-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:3417

Zaaknummer: 11299466 \ CV EXPL 24-4573

Rechters: A.P.A. Bisscheroux

Advocaten: H. van Meerten en E. Lutjens

Wetsartikelen: 7 EVRM

RECHTSPRAAK

Bezwaren (beleidsbepalers) pensioenfonds tegen vervangen normoverdrachtsbrief door terugkoppelingsbrief slagen niet of zijn niet-ontvankelijk

De AFM heeft beleidsbepalers van het pensioenfonds een normoverdrachtsbrief met toezichtantecedent gestuurd. Later is deze vervangen door een terugkoppelingsbrief zonder toezichtantecedent. De beleidsbepalers maken bezwaar tegen beide brieven. De rechtbank oordeelt dat AFM terecht het bezwaar tegen de normoverdrachtsbrief niet-ontvankelijk heeft verklaard. Door het intrekken van deze brief is er geen procesbelang meer bij de beoordeling van de daarin genoemde overtreding. Schade is niet aannemelijk gemaakt. De AFM heeft terecht het bezwaar tegen de terugkoppelingsbrief niet-ontvankelijk verklaard. Deze brief is geen besluit in de zin van de Awb en het daarin opgenomen rechtsoordeel kan niet met een besluit worden gelijkgesteld. Het beroep tegen het ongegrond verklaren van het bezwaar tegen de afwijzing van het handhavingsverzoek, is niet-ontvankelijk. De vaststelling van de overtreding of de wens om deze vaststelling te laten toetsen, levert geen procesbelang op. Het handhavingsverzoek van de eisende partijen om bij eiseres 1 te handhaven, maakt dat niet anders.

Eiseres 1 is een pensioenfonds. De andere eisers en eiseressen zijn of waren lid van het bestuur, de raad van toezicht of de directie bestuursbureau van eiseres 1. Met de normoverdrachtsbrief van 20 maart 2023 heeft de AFM eiseres 1 op de hoogte gebracht van haar conclusie dat eiseres 1 artikel 15c lid 6 van het Besluit financieel toetsingskader pensioenfondsen heeft overtreden. Deze overtreding levert volgens de AFM een toezichtantecedent op voor alle personen die tijdens de overtreding het beleid van eiseres 1

(mede) hebben bepaald en die met het toezicht op dit beleid zijn belast.

Op 3 november 2023 heeft de AFM de normoverdrachtsbrief met de terugkoppelingsbrief vervangen. Deze terugkoppelingsbrief is volgens de AFM geen informele maatregel en levert geen toezichtantecedent op. De constateerde overtreding blijft wel bestaan, maar met aanvulling van de grondslag met artikel 48 van de Pensioenwet.

Op 23 november 2023 hebbende de eisende partijen de AFM verzocht om over de overtreding een formeel besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) te nemen. Alle partijen hebben dit verzoek als handhavingsverzoek aangemerkt en behandeld.

Op 19 december 2023 heeft de AFM het bezwaar van de eisende partijen tegen de normoverdrachtsbrief en tegen de terugkoppelingsbrief niet-ontvankelijk verklaard. Ook heeft de AFM op 19 december 2023 het handhavingsverzoek afgewezen. Op 15 mei 2024 heeft de AFM het bezwaar van eiseres 1 tegen de afwijzing van het handhavingsverzoek ongegrond verklaard.

De rechtbank is net als de AFM van oordeel dat de eisende partijen bij de behandeling van het bezwaar tegen de normoverdrachtsbrief geen procesbelang hebben.

De AFM heeft de normoverdrachtsbrief met de terugkoppelingsbrief ingetrokken. Daarmee is ook de conclusie van de AFM in de normoverdrachtsbrief ingetrokken dat eiseres 1 een overtreding heeft begaan. De beoordeling van deze overtreding kan daardoor niet meer plaatsvinden. Dat de eisende partijen het niet met deze overtreding eens zijn, levert daarom geen procesbelang op. Ook niet nu de eisende partijen de overtreding als (zeer) ernstig verwijt hebben ervaren, zoals zij tijdens de zitting hebben verklaard.

Verder levert de door de eisende partijen gestelde (reputatie)schade geen procesbelang op. Daarvoor hebben de eisende partijen (ook tijdens de zitting) onvoldoende onderbouwd waaruit deze (reputatie)schade bestaat. De omstandigheid dat eiseres 1 het toezichtantecedent uit de normoverdrachtsbrief in haar jaarverslag heeft vermeld, is op zichzelf staand niet genoeg om de gestelde schade aannemelijk te maken of aan de AFM toe te rekenen. Zeker nu de AFM de normoverdrachtsbrief niet openbaar heeft gemaakt en de AFM eiseres 1 niet als overtreder heeft genoemd in een tweetal publicaties op haar website en het onderzoeksrapport over de brede sector dat wel openbaar is gemaakt.

Daarnaast is ook het toezichtantecedent uit de normoverdrachtsbrief ingetrokken. Een toezichtantecedent, of een informeel antecedent waarover de eisende partijen tijdens de zitting hebben gesproken, levert overigens sowieso geen procesbelang op. Voor zover de eisende partijen in een toekomstig besluit de normoverdrachtsbrief als toezichtantecedent of

als informeel antecedent krijgen tegengeworpen, kunnen zij daartegen in de procedure tegen dat besluit opkomen. De rechtbank verwijst voor een vergelijking ook naar haar uitspraak van 18 januari 2021, ECLI:NL:RBROT:2021:2348.

De rechtbank is net als de AFM van oordeel dat de terugkoppelingsbrief geen besluit in de zin van de Awb is.

Het gaat om een niet op de wet gebaseerde brief en de brief bevat geen verplichtingen die niet al uit een wettelijk voorschrift voortvloeit. De brief legt eiseres 1 geen rechtens bindende verplichting op, onthoudt haar niet van enig recht en raakt haar niet op een andere manier direct in haar rechtspositie. Het versturen van deze brief is ook geen voorwaarde voor verdere sanctionering, zodat de brief geen gevolgen voor eventuele toekomstige vergelijkbare gedragingen heeft. De brief bevat alleen de mening van de AFM en biedt eiseres 1 de gelegenheid om de overtreding te beëindigen. De rechtbank verwijst voor een vergelijking naar de uitspraken van het CBB over een informele waarschuwing van 8 mei 2014, ECLI:NL:CBB:2014:187, en van 20 juni 2016, ECLI:NL:CBB:2016:175.

De uitleg van de AFM tijdens de zitting dat zij eerst de normoverdrachtsbrief heeft verzonden, dat zij pas daarna over deze brief met de sector is gaan praten en dat zij vervolgens op basis daarvan heeft besloten om de normoverdrachtsbrief weer in te trekken en door de terugkoppelingsbrief te vervangen, leidt niet tot een andere conclusie.

Deze manier van communiceren door de AFM verdient geen schoonheidsprijs en had beter gemoeten, maar het maakt van de terugkoppelingsbrief geen besluit.

Ook is de rechtbank net als de AFM van oordeel dat het bestuurlijke rechtsoordeel in de terugkoppelingsbrief niet met een voor bezwaar en beroep vatbaar besluit kan worden gelijkgesteld. Deze gelijkstelling vindt slechts in zeer bijzondere gevallen plaats en alleen als het afwachten of het uitlokken van een besluit voor de betrokken partij onevenredig belastend is. De rechtbank verwijst hiervoor naar de uitspraak van het CBB van 24 december 2024, ECLI:NL:CBB:2024:933. Een dergelijk zeer bijzonder geval is niet ontstaan door het opnemen van de terugkoppelingsbrief in het dossier van de AFM en niet door de door de eisende partijen gestelde (reputatie)schade en nadelige gevolgen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:4348

Zaaknummer: 11542067 HA VERZ 25-7

Rechters: J.C. Halk

Advocaten: E.J. Warnar en D.F.L. van der Hout

Wetsartikelen: 7:66g BW, 7:671b BW, 7:672 BW en 7:673 BW

RECHTSPRAAK

Verstekvonnis: werkgever veroordeeld tot betaling achterstallige pensioenpremies

Werkgever die onder werkingssfeer Bpf Schoonmaak valt, moet premies afdragen. De rechtbank oordeelt bij verstek dat werkgever de achterstallige pensioenpremies moet betalen.

Werkgever is volgens de Verplichtstellingsbeschikking van 6 november 2017 (*Stcrt.* 2017, 64839) van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, een werkgever in een Schoonmaak- en/of Glazenwassersbedrijf. Werkgever valt dus als werkgever onder de werkingssfeer van het pensioenfonds, zoals deze is omschreven in artikel 2 en 3 van de Wet verplichte deelneming in een Bedrijfstakpensioenfonds 2000 (hierna: de 'Wet'). Werkgever moet op grond van artikel 8 van de Wet premies betalen voor zijn werknemers uit hoofde van hun verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds met inachtneming van het bepaalde in het uitvoeringsreglement van het pensioenfonds. Volgens dit uitvoeringsreglement is werkgever per loontijdvak premie verschuldigd. Ook is werkgever verplicht om volledige en juiste gegevens tijdig aan het pensioenfonds te verstrekken. De Collectieve arbeidsovereenkomst in het Schoonmaak- en Glazenwassersbedrijf (hierna: Cao SGB) is van toepassing. De Stichting Raad voor arbeidsverhoudingen schoonmaak- en glazenwassersbranche (RAS) is opgericht door de cao-partijen. Werkgever is een werkgever in een schoonmaak- en/of glazenwassersbedrijf als bedoeld in Cao SGB. Werkgever is aan RAS op grond van de Cao SGB een bijdrage verschuldigd van een bepaald percentage van de loonsom, namelijk 0,75% (exclusief btw) van de loonsom in het lopende jaar. Werkgever moet de verschuldigde bijdrage binnen 14 dagen nadat de premienota is verzonden betalen. Werkgever heeft een achterstand laten ontstaan in de betalingen van de premies. Pensioenfonds en Ras vorderen bij dagvaarding veroordeling van werkgever tot betaling van € 1.113,22.

Werkgever heeft, na ambtshalve verkregen uitstel, niet meer geantwoord. De vordering van pensioenfonds en Ras ten aanzien van de hoofdsom staat daarom als niet weersproken tussen partijen vast en behoort als onvoldoende betwist te worden toegewezen. De wettelijke handelsrente, die het pensioenfonds en Ras primair vorderen, is niet van toepassing, nu de

betalingsverplichting van werkgever niet voortvloeit uit een handelsovereenkomst. De subsidiair gevorderde wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW is wel toewijsbaar. Nu het pensioenfonds en Ras niet hebben toegelicht op basis van welke rente zij het bedrag van € 97,89 hebben berekend, zal de kantonrechter dat bedrag afwijzen en de wettelijke rente toewijzen over de (nog openstaande) hoofdsom vanaf de dag waarop werkgever in verzuim is geraakt met de betaling van de facturen tot de dag van volledige betaling. Pensioenfonds en Ras vorderen vergoeding van buitengerechtelijke incassokosten. De hoofdvordering valt niet onder het toepassingsbereik van het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten (hierna: het Besluit). De kantonrechter zal daarom de gevorderde vergoeding toetsen aan de oriëntatiepunten voor de beoordeling van dergelijke vorderingen uit het Rapport BGK-integraal, maar met toepassing van de wettelijke tarieven die geacht worden redelijk te zijn. Voldaan dient te worden aan het vereiste dat alleen redelijke kosten die in redelijkheid zijn gemaakt kunnen worden toegewezen. In dit geval is niet gebleken dat niet aan dit vereiste is voldaan. De gevorderde vergoeding is in overeenstemming met het tarief in het Besluit en is daarom redelijk. Daarom zal een bedrag van € 857,15 worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 16-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:3640

Zaaknummer: 11556423 \ CV EXPL 25-1026

Rechters: Heuts, E.V.L. E.V.L. Heuts

Advocaten: J.M. Flanderijn

Wetsartikelen: 2 Wet verplichte deelneming in een Bedrijfstakpensioenfonds 2000 en 3 Wet verplichte deelneming in een Bedrijfstakpensioenfonds 2000

RECHTSPRAAK

Werkgever moet verplichtingen vso nakomen, waaronder pensioenafracht en aanmelding bij pensioenfonds

Voormalig filiaalmanager eist nakoming van vaststellingsovereenkomst met voormalig werkgever, waaronder afdracht van pensioenpremies en aanmelding bij het pensioenfonds. De rechtbank wijst die vorderingen toe.

Werknemer heeft van 15 januari 2007 tot en met 30 september 2023 op basis van een arbeidsovereenkomst bij (de rechtsvoorgangers) van Drie Y's gewerkt als filiaalmanager. Partijen hebben op 26 mei 2023 een vaststellingsovereenkomst getekend waarin afgesproken is dat het dienstverband van werknemer per 1 oktober 2023 eindigt en diverse afspraken gemaakt over een correcte afwikkeling van het dienstverband. Werknemer is van mening dat Drie Y's zich niet heeft gehouden aan de in de vaststellingsovereenkomst gemaakte afspraken. Werknemer vordert betaling van achterstallig salaris en vakantiegeld, uitbetaling van de vakantiedagen en de beëindigingsvergoeding ter hoogte van € 25.750 alsmede afdracht van pensioenpremies en aanmelding bij pensioenfonds Horeca en Catering.

Nu Drie Y's geen inhoudelijk verweer heeft gevoerd is de kantonrechter van oordeel dat de vorderingen van werknemer toegewezen kunnen worden met uitzondering van het navolgende. Voor zover Drie Y's met overlegging van de producties heeft willen aantonen dat zij aan haar verplichting voldaan heeft, gaat de kantonrechter hieraan voorbij. Het zonder nadere toelichting verstrekken van producties is daartoe onvoldoende. Daarbij heeft (de gemachtigde van) werknemer tijdens de mondelinge behandeling te kennen gegeven dat het hem niet gelukt is om de producties te bekijken gelet op het tijdstip van indiening en de datum van de mondelinge behandeling. De gevorderde wettelijke verhoging wordt afgewezen. Drie Y's moet op grond van de door partijen getekende vaststellingsovereenkomst diverse bedragen aan werknemer betalen. In de vaststellingsovereenkomst is echter niets geregeld over wat er gebeurt als Drie Y's in verzuim is met tijdige betaling van deze bedragen. Het had op de weg van partijen gelegen om hier in de vaststellingsovereenkomst duidelijke afspraken over te maken vooral nu zij in artikel 3 van de overeenkomst duidelijke afspraken hebben

gemaakt over de verplichtingen over en weer. Daarbij is ook meegewogen dat partijen in artikel 11 van de vaststellingsovereenkomst finale kwijting zijn overeengekomen. De vordering tot betaling van € 25.750 bruto ter zake van de beëindigingsvergoeding wordt toegewezen met dien verstande dat rekening gehouden moet worden met het nettobedrag van € 25.000 dat reeds betaald is. Werknemer heeft namelijk erkend dat hij een nettobedrag van € 25.000 van Drie Y's heeft ontvangen. De vorderingen die zien op de pensioenregeling kunnen ook worden toegewezen omdat Drie Y's in artikel 6 lid 3 van de vaststellingsovereenkomst heeft verklaard dat zij alle verplichtingen die voortvloeien uit de Pensioenwet of geldende pensioenregeling is nagekomen. Nu werknemer onweersproken heeft gesteld dat dit niet zo is, zal Drie Y's nog altijd moeten nakomen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 17-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:2277

Zaaknummer: 10915434 \ CV EXPL 24-604

Rechters: J.A.M. van den Berk

Advocaten: F. Huisman

Wetsartikelen: 7:670b BW

RECHTSPRAAK

Vordering overuren en verlofuren afgewezen, vakantietoeslag en pensioenafdracht toegewezen

In deze zaak vordert een werknemster (instructrice/speurhondengeleidster) betaling van overuren en verschillende vergoedingen. De vordering ten aanzien van de overuren wordt afgewezen. De kantonrechter oordeelt dat de werkgever geen loon hoeft te betalen over de gestelde overuren, omdat geen sprake is van gewerkte uren, maar van reistijd voor woon-werkverkeer. De vordering ten aanzien van resterende verlofuren wordt ook afgewezen. De vordering wordt wel toegewezen wat betreft een zogenoemde hondenvergoeding en vakantietoeslag, omdat werknemster daarop aanspraak heeft. Ook een vordering tot betaling en afdracht van pensioenpremie wordt toegewezen.

Werknemster is op 2 januari 2022 in dienst getreden bij Het Twickelerveld als instructrice/speurhondengeleidster op basis van een fulltime dienstverband. In de schriftelijke arbeidsovereenkomst is de cao Particuliere Beveiliging (hierna: de cao) van toepassing verklaard. De arbeidsovereenkomst is op 31 december 2023 geëindigd wegens het aflopen van de bepaalde tijd. Met een e-mail van 14 december 2023 heeft werknemster Het Twickelerveld aangemaand tot betaling van een hondenvergoeding, overuren, pensioenpremie en verlofuren. In een brief van 18 januari 2024 heeft Het Twickelerveld deze vorderingen afgewezen. Werknemster vordert betaling van een hondenvergoeding van € 6.527,89 netto, € 29.869,07 bruto aan overuren, € 9.664,05 netto aan pensioenpremie, € 1.121,30 bruto aan verlofuren en € 1.794,94 bruto aan vakantiegeld. Zij stelt dat zij op grond van de arbeidsovereenkomst aanspraak maakt op deze bedragen.

Het Twickelerveld voert aan dat geen verplichting bestaat tot betaling van overuren, hondenvergoeding of pensioenpremies, en dat er geen bedragen meer openstaan. Daarnaast vordert Het Twickelerveld in een tegenvordering een boete van € 10.000 wegens schending

van het geheimhoudingsbeding, alsmede terugbetaling van ontvangen vergoedingen. Ook zijn voorwaardelijke tegenvorderingen ingediend.

De kantonrechter oordeelt als volgt. De vordering met betrekking tot overuren wordt afgewezen. Reistijd van huis naar werklocaties geldt volgens de Arbeidstijdenwet niet als werktijd, en ook in de arbeidsovereenkomst is bepaald dat het salaris exclusief reisen is. De vaste nettotoelage en dienstauto betekenen niet dat reistijd moet worden vergoed als overuren. Uit de dienstroosters blijkt bovendien dat werkneemster minder dan haar contractuele uren heeft gewerkt, terwijl zij volledig werd betaald. Er is dus geen grond voor uitbetaling van overuren.

Op basis van artikel 51 lid 2 van de cao heeft werkneemster recht op vergoeding van kosten voor de inzet van haar honden. Het verweer dat de cao vanaf 1 januari 2023 niet meer van toepassing zou zijn, wordt verworpen: Het Twickelerveld heeft zelf toegezegd dat de arbeidsvoorwaarden ongewijzigd zouden blijven. Voor de gehele periode is een vergoeding van € 9.741,75 verschuldigd, waarvan € 5.336,20 al is betaald. Het resterende bedrag van € 4.405,55 netto moet nog worden voldaan. De wettelijke rente is toewijsbaar, maar de wettelijke verhoging wordt afgewezen omdat het geen loon betreft. Een aparte vergoeding voor een eigen hond is niet toewijsbaar, omdat daarvoor geen grondslag bestaat in de cao of arbeidsovereenkomst.

De vordering tot betaling van 100 verlofuren wordt afgewezen. Het Twickelerveld heeft voldoende onderbouwd dat werkneemster haar vakantie-uren al heeft opgenomen en dat nog verrekening met min-uren mogelijk is. De verwijzing naar de salarisspecificatie is ontoereikend, nu deze onjuist blijkt te zijn.

De gevorderde vakantietoelage is toewijsbaar, aangezien Het Twickelerveld erkent dat dit bedrag nog openstaat. Ook de wettelijke rente is toewijsbaar. De wettelijke verhoging wordt gematigd tot 20%, nu er geen sprake is van kwade opzet.

Het Twickelerveld wordt veroordeeld tot betaling van € 9.664,15 aan achterstallige pensioenpremies. Betaling aan de pensioenuitvoerders SPBD en ASR is toegestaan, mits bewijs van betaling aan werkneemster wordt geleverd. De wettelijke rente en wettelijke verhoging worden afgewezen wegens het ontbreken van een grondslag.

Het beroep van Het Twickelerveld op schending van de klachtplicht wordt verworpen. Omdat de arbeidsvoorwaarden niet zijn gewijzigd, was er voor werkneemster geen aanleiding tot klagen.

De tegenvordering van Het Twickelerveld wordt afgewezen. Werkneemster hoeft geen

vergoeding of kosten terug te betalen, aangezien zij op grond van de cao recht had op de hondenvergoeding. Ook de gevorderde boete van € 10.000 wegens schending van het geheimhoudingsbeding wordt afgewezen. Uit de toelichting en schriftelijke verklaring blijkt dat werknemster slechts antwoord gaf op een concrete vraag over hondencertificering, hetgeen geen bedrijfsgeheim betreft. Het Twickelerveld heeft onvoldoende onderbouwd dat sprake is van een overtreding. De voorwaardelijke tegenvordering wordt buiten beschouwing gelaten, nu de vorderingen betreffende reis- en overuren zijn afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:14196

Zaaknummer: 10992497 CV EXPL 24-601

Rechters: P.J. Jansen

Advocaten: J.A. Noordam en J.M.P. Verkaart

Wetsartikelen: 7:625 BW

RECHTSPRAAK

Pensioenverevening niet uitgesloten in Ecuadoriaanse huwelijkse voorwaarden

Echtscheidingsgeschil. Vrouw heeft Ecuadoriaanse nationaliteit, man zowel Ecuadoriaanse als Nederlandse nationaliteit. Nederlandse rechter heeft rechtsmacht; er is een Nederlandse pensioenregeling van toepassing. De rechtbank moet aan de hand van de Ecuadoriaanse huwelijkse voorwaarden uitleggen of pensioenverevening is uitgesloten. Dat is volgens de rechtbank niet het geval.

Partijen zijn op [datum] met elkaar gehuwd te Guayaquil, Ecuador, na het maken van Ecuadoriaanse huwelijkse voorwaarden. De vrouw heeft de Ecuadoriaanse nationaliteit. De man heeft zowel de Nederlandse als de Ecuadoriaanse nationaliteit. Omdat de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft met betrekking tot het verzoek tot echtscheiding, heeft hij tevens rechtsmacht ten aanzien van het verzochte met betrekking tot het huwelijksvermogensstelsel van partijen (art. 5 lid 1 Verordening huwelijksvermogensstelsels).

Op grond van artikel 10:51 lid 1 BW wordt de vraag of een echtgenoot bij echtscheiding recht heeft op een gedeelte van de door de andere echtgenoot opgebouwde pensioenrechten beheerst door het recht dan van toepassing is op het huwelijksvermogens-regime van de echtgenoten, behoudens artikel 1 lid 7 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (Wvps).

Artikel 1 lid 7 Wvps bepaalt dat het vierde, vijfde en zesde lid gelden ongeacht het recht dat van toepassing is op het huwelijks-vermogensregime van de echtgenoten. Deze bepalingen geven een voorrangsregel voor pensioenrechten opgebouwd volgens een Nederlandse pensioenregeling.

De vrouw heeft een afschrift overgelegd van een brief van 17 mei 2004 van de Stichting Shell Pensioenfonds, waaruit blijkt dat de man een pensioenregeling heeft bij dit fonds. Gesteld noch gebleken is dat daarnaast nog een andere pensioenregeling van partijen bestaat. De man heeft een Nederlandse pensioenregeling, zodat deze rechten, ongeacht het toepasselijke

huwelijksvermogensregime, worden verevend volgens de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding.

In artikel 2 lid 1 Wvps is bepaald dat in geval van scheiding en voor zover de ene echtgenoot na de huwelijkssluiting en voor de scheiding pensioenaanspraken heeft opgebouwd, de andere echtgenoot overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens deze wet recht heeft op pensioenverevening, tenzij de echtgenoten de toepasselijkheid van deze wet hebben uitgesloten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding.

De rechtbank zal daarom moeten beoordelen of partijen bij huwelijkse voorwaarden het recht van de vrouw op pensioenverevening hebben uitgesloten.

Het is vaste rechtspraak van de Hoge Raad dat huwelijkse voorwaarden moeten worden uitgelegd aan de hand van de *Haviltex*-maatstaf, zie onder meer HR 13 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:417. Bij de toepassing van de *Haviltex*-maatstaf zijn niet alleen de bewoordingen van de huwelijkse voorwaarden van belang, maar komt het ook aan op de bedoeling die partijen over en weer redelijkerwijs aan de bepalingen mochten toekennen en hetgeen zij redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten.

De rechtbank stelt op basis van de vertaling en het debat met partijen tijdens de mondelinge behandeling vast dat partijen niet expliciet in de huwelijkse voorwaarden het recht op pensioenverevening bij scheiding hebben uitgesloten. Uit de huwelijks voorwaarden en de bijbehorende vertaling blijkt dat partijen hebben uitgesloten dat een gemeenschap tussen hen ontstaat. In de oorspronkelijke tekst van de huwelijkse voorwaarden is het woord 'pensiones' benoemd in de opsommingen wat uitgesloten wordt door partijen over en weer, bijvoorbeeld in artikel 3. Dit woord is in de door de man overgelegde vertaling vertaald met 'uitkeringen'. Tijdens de mondelinge behandeling is afgesproken dat de rechtbank de vertaling uit het Juridisch Nederlands-Spaans woordenboek van het woord 'pensiones' aan partijen zal voorhouden. In dit woordenboek is de vertaling van 'pensión', de enkelvoudsvorm, vermeld: 'alimentatie, backservice, bedrijfspensioenfonds, beslag, bijstand(suitkering), bodempensioen, canon, eindloonsysteem, erfpachtscanon, inkoop, invaliditeitspensioen, kosthuis, levensonderhoud, lijfrenteversicherung, onderhoud(suitkering), ondernemingspensioenfonds, opbouwen, ouderdomspensioen, pensioen(-), samenloop, staatspensioen, toelage, uitkering, waardevast, wachtgeld, wedde, weduwen- en wezenpensioen, weduwenpensioen, weduwenuitkering, wezenpensioen.' Het woord pensiones is een breed begrip. Naar het oordeel van de rechtbank is niet evident dat partijen met de ruime omschrijving dat iedere vorm van bezit al dan niet voor of tijdens huwelijk verworven individueel vermogen is en blijft ook het recht op *pensioenverevening bij scheiding* hebben uitgesloten. Dit staat immers niet

expliciet benoemd in de huwelijkse voorwaarden. Dat betekent dat de rechtbank toekomt aan de vraag of het de bedoeling is geweest van partijen pensioenverevening uit te sluiten bij huwelijkse voorwaarden.

Blijkens het in de huwelijkse voorwaarden opgenomen motief, waarover tussen partijen geen discussie bestaat, is dat partijen geen samenvoeging van vermogen hebben willen laten ontstaan. Als het huwelijk voltrokken is, wordt er geen gemeenschap van goederen gevormd, dus bij echtscheiding hoeft er niets te worden vereffend tussen beiden, behalve wanneer de partners de eigendomsverkrijging hebben gecompareerd. Partijen hebben voor hun huwelijk langere tijd in Nederland samengewoond. Uit de door de vrouw overgelegde brief van 17 mei 2004 van de Stichting Shell Pensioenfonds gericht aan de man wordt de in Nederland gesloten notariële samenlevingsovereenkomst aan de man geretourneerd. In voornoemde brief wordt aan de man bevestigd dat de aanmelding voor de partnerpensioenregeling is ontvangen, dat sprake is van een gemeenschappelijke huishouding tussen de man en de vrouw en de vrouw daarom als partner in de partnerpensioenregeling is geregistreerd. Partijen hebben dus voor het huwelijk bewust stappen gezet om de vrouw in aanmerking te laten komen voor een partnerpensioenuitkering uit het fonds opgebouwd door de man. Het ligt voor de hand dat, indien partijen van deze beslissing wilden terugkomen en (ook) verevening van het pensioen wilden uitsluiten na scheiding, zij dit expliciet vermelden in hun huwelijkse voorwaarden. Zoals hiervoor overwogen, hebben partijen dit niet gedaan. Partijen hebben hun echtscheiding en de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden geprobeerd onderling af te wikkelen met een conceptconvenant in 2022. Daarin is de uitsluiting van de Wet pensioenverevening bij scheiding opgenomen. De vrouw heeft verklaard dat zij daarom het concept niet heeft ondertekend, omdat deze uitsluiting niet tussen partijen was overeengekomen. De rechtbank ziet bevestiging in het niet expliciet benoemen voor het oordeel dat het de bedoeling van partijen is geweest de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding niet uit te sluiten.

De rechtbank concludeert dat de huwelijkse voorwaarden niet uitsluiten dat op grond van de Wet verevening pensioen bij scheiding aanspraak gemaakt kan worden op verevening van de waarde van het pensioen wanneer dit opeisbaar is. In het voorgaande ligt besloten dat het verzoek van de vrouw te verklaren voor recht dat de huwelijkse voorwaarden pensioenverevening niet uitsluiten wordt toegewezen, onder afwijzing van het verzoek van de man.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:4807

Zaaknummer: C/10/667125 / FA RK 23-7485 en C/10/671742 / FA RK 24-165

Rechters: S. Wierink

Advocaten: M. Verschoor en H. van der Heide-Boertien

Wetsartikelen: 5 lid 1 Verordening huwelijksvermogensstelsels, 10:51 lid 1 BW, 1 lid 7 Wvps en 2 lid 1 Wvps

RECHTSPRAAK

BBL-leerling werkte op basis van arbeidsovereenkomst, loon en pensioenverplichtingen werkgever

Een BBL-leerling heeft werkzaamheden verricht voor een werkgever. Hij heeft de overeenkomst beëindigd en stelt dat sprake was van een arbeidsovereenkomst met toepassing van de bouw cao en verplichtstelling. De vennootschap stelt dat de overeenkomst een leerovereenkomst is. De rechtbank oordeelt dat de BBL-student werkte op basis van een arbeidsovereenkomst. De werkgever moet achterstallig loon betalen plus wettelijke verhoging. Ook moet de werkgever formulieren aftekenen en de leerling aanmelden bij het pensioenfonds.

Werknemer heeft sinds 1 november 2023 als BBL-student werkzaamheden verricht voor Bouwmanagement Holland B.V. (hierna: BMH). Werknemer heeft de overeenkomst beëindigd met ingang van 1 november 2024 en stelt dat sprake was van een arbeidsovereenkomst. Volgens BMH is tijdens de looptijd van de overeenkomst gebleken dat het leeraspect een grotere rol speelde dan het werkaspect, waardoor de overeenkomst moet worden aangemerkt als een leerovereenkomst. Werknemer stelt dat de cao Bouw & Infra gedurende het hele dienstverband (1 november 2023 tot 1 november 2024) van toepassing is geweest. BMH heeft dat betwist en aangevoerd dat de cao pas vanaf 2 april 2024 verplicht van kracht is geweest.

Daarnaast stelt werknemer dat hij meer uren heeft gewerkt dan afgesproken en dat hij te weinig loon heeft ontvangen. Werknemer vordert betaling van het achterstallige loon (inclusief reiskostenvergoeding), vermeerderd met de maximale wettelijke verhoging en de wettelijke rente. Ook vordert werknemer vergoeding van buitengerechtelijke kosten, ondertekening van de formulieren 'proeve van bekwaamheid', aanmelding bij het bedrijfstakpensioenfonds en vergoeding van de proceskosten.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Uit de stukken blijkt dat partijen in het kader van de opleiding van werknemer een arbeidsovereenkomst hebben gesloten op basis waarvan

werknemer in dienst trad als 'stagiair'. Tussen partijen is niet in geschil dat sprake was van loon en gezag, zodat alleen nog beoordeeld hoeft te worden of sprake was van arbeid. Werknemer stelt dat hij dezelfde werkzaamheden heeft verricht als collega's, zoals schilderen, installeren van sanitair, afkitten van badkamers, enzovoort. Ook moest hij regelmatig naar de bouwmarkt rijden om materialen te halen voor de klus op locatie. Nu BMH dit onvoldoende heeft betwist, wordt in het kader van deze procedure aangenomen dat de werkzaamheden als arbeid kunnen worden gekwalificeerd. De kantonrechter is van oordeel dat de overeenkomst moet worden aangemerkt als een arbeidsovereenkomst. De cao Bouw & Infra was van toepassing van 1 november tot en met 31 december 2023, omdat de cao 2023 toen algemeen verbindend was verklaard. Van 1 januari tot en met 1 april 2024 gold geen verbindende cao. Vanaf 2 april 2024 is de cao 2024 opnieuw van toepassing geweest, tot het einde van het dienstverband.

Uit de arbeidsovereenkomst blijkt dat een arbeidsduur van minimaal 32 uur per week is overeengekomen. Werknemer heeft echter aannemelijk gemaakt dat hij gemiddeld 40 uur per week heeft gewerkt, verdeeld over vier dagen van elk tien uur. BMH heeft erkend dat werknemer collega's na werktijd naar huis bracht, wat deze langere werkdagen ondersteunt. De kantonrechter oordeelt dat BMH onvoldoende gemotiveerd heeft betwist dat werknemer 40 uur per week heeft gewerkt. De stelling van BMH dat werknemer op vrijdag vanwege de opleiding vrij moest zijn, doet daar niet aan af, omdat is aangetoond dat werknemer maandag tot en met donderdag tien uur per dag heeft gewerkt. Ook de stellingen van BMH over disfunctioneren worden verworpen. De vordering met betrekking tot werken op feestdagen en extra dagen is afgewezen, omdat deze onvoldoende is onderbouwd. De kantonrechter stelt vast dat BMH te weinig loon heeft betaald: zowel het gehanteerde uurloon als het aantal gewerkte uren was te laag. BMH moet daarom achterstallig loon betalen. BMH heeft het loon stelselmatig te laat betaald. Daarom is de wettelijke verhoging toegewezen, gematigd tot 25% van het achterstallige loon. De wettelijke rente over het te laat betaalde loon is eveneens toegewezen, aangezien BMH telkens in verzuim was.

Werknemer heeft een reiskostenvergoeding van € 377,55 gevorderd voor woon-werkverkeer per motor. Aangezien BMH deze kosten en de hoogte ervan niet heeft betwist, is dit bedrag volledig toegewezen. De poging van BMH om schade aan de bedrijfsauto, twee parkeerboetes en kosten voor autospiegels met het loon te verrekenen, is afgewezen. Er is onvoldoende onderbouwing geleverd dat werknemer opzettelijk of bewust roekeloos heeft gehandeld, of dat de schade buiten werktijd is ontstaan. Verrekening is dus niet toegestaan.

De kantonrechter bepaalt dat BMH verplicht is om de formulieren 'proeve van bekwaamheid' te ondertekenen, nu werknemer de werkzaamheden voldoende heeft uitgevoerd. Ook moet BMH werknemer met terugwerkende kracht aanmelden bij het pensioenfonds bpfBOUW voor

de periode waarin de cao van toepassing was: van 1 november 2023 tot en met 31 december 2023 en van 2 april 2024 tot en met 31 oktober 2024.

De vordering tot vergoeding van de eigen bijdrage voor rechtsbijstand is afgewezen. Deze kosten vallen onder de proceskosten en zijn onvoldoende onderbouwd als buitengerechtelijke incassowerkzaamheden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 04-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:2231

Zaaknummer: 11553315 \ KK EXPL 25-110

Rechters: A.J. Wesdorp en B. Parmentier

Advocaten: M.W.M. Heijlaerts

Wetsartikelen: 7:610 BW, 7:623 Bw, 6:83 aanhef en onder a BW, 7:262 lid 1 BW en 7:661 lid 1 BW.

RECHTSPRAAK

Samenlevingsovereenkomst na echtscheiding: afspraak pensioenverrekening vóór en na huwelijk

De vrouw en de man zijn in 1972 getrouwd en in 1981 gescheiden. Na hun echtscheiding zijn zij blijven samenwonen en in 1994 hebben zij een samenlevingsovereenkomst gesloten. De samenleving is eind 2023 feitelijk geëindigd, en per 13 maart 2024 is de samenlevingsovereenkomst door de man opgezegd. Partijen strijden over de verdeling van de verkoopopbrengst van de woning in Dordrecht en een woning in Spanje, over vergoedingsrechten, over de verdeling van de inboedel, een garagebox en andere vermogensbestanddelen en over pensioenrechten. In de samenlevingsovereenkomst is bepaald dat hun pensioenaanspraken geacht worden tot het gemeenschappelijk vermogen te behoren. Daaronder vallen ook de pensioenaanspraken opgebouwd vóór en tijdens het huwelijk. Partijen hebben dus afgesproken dat die aanspraken als gemeenschappelijk vermogen behandeld moeten worden en dus verrekend moeten worden.

De man en de vrouw zijn op [trouwdatum] 1972 getrouwd. Zij hebben geen huwelijkse voorwaarden gemaakt. Op de datum van het huwelijk had de vrouw de Nederlandse en de man de Spaanse nationaliteit. Na de huwelijkssluiting zijn zij gaan samenwonen in Rotterdam en later in Dordrecht in een koopwoning (hierna: de woning in Dordrecht). Op 23 februari 1981 is de echtscheiding van partijen ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Na hun echtscheiding zijn partijen blijven samenwonen, eerst zonder en per 26 januari 1994 met een samenlevingsovereenkomst. In december 2023 is de samenwoning geëindigd. Op 13 maart 2024 heeft de man de samenlevingsovereenkomst schriftelijk opgezegd.

In 2024 hebben partijen drie procedures gevoerd over de woning in Dordrecht, waar zij tot eind 2023 samen hebben gewoond. In de laatste uitspraak, het vonnis in kort geding van 26 juli 2024, is bepaald dat de woning verkocht mocht worden aan een derde. Dat is ook gebeurd.

De woning is voor € 355.000 verkocht en een deel van de nettoverkoopopbrengst staat in depot bij de notaris.

Partijen zijn in 1972 gehuwd, dat is vóór de totstandkoming van het Haags Huwelijksvermogensverdrag van 1978. Het destijds van kracht zijnde Haags Huwelijksgevolgenverdrag van 1905 is niet van toepassing omdat de man ten tijde van de huwelijksluiting de nationaliteit had van een niet verdragsstaat (Spanje). Omdat een gemeenschappelijke nationaliteit ontbreekt, is op grond van het arrest *Chelouche/Van Leer* (HR 10 december 1976, NJ 1977, 275) het recht van het land van het eerste huwelijksdomicilie van partijen van toepassing op hun huwelijksvermogensregime. Het eerste huwelijksdomicilie van partijen was in Nederland, zodat Nederlands recht van toepassing is op hun huwelijksvermogensregime. Daaraan doet niet af dat partijen in 2008 kennelijk bij een notaris in Spanje hebben verklaard dat op hun huwelijk het recht van Aragón van toepassing is. Het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van partijen kan, althans kon onder het destijds toepasselijke recht immers niet worden bepaald door een dergelijke verklaring.

In hun samenlevingsovereenkomst hebben partijen geen expliciete rechtskeuze gemaakt. Het recht dat van toepassing is op de samenlevingsovereenkomst wordt bepaald aan de hand van de verwijzingsregels van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I). Artikel 4 van Rome I is van toepassing. De meest kenmerkende prestatie is niet vast te stellen. Daarom wordt de samenlevingsovereenkomst ingevolge artikel 4 lid 4 van Rome I beheerst door het recht van het land waarmee partijen het nauwst verbonden zijn. Zowel tijdens het sluiten van de samenlevingsovereenkomst als daarna hadden partijen hun gewone verblijfplaats in Nederland, zodat zij het nauwst verbonden zijn met Nederlands recht. Nederlands recht is dus van toepassing op de samenlevingsovereenkomst.

De rechtbank oordeelt dat woning in Dordrecht tot aan de verkoop en levering in 2024 een bestanddeel vormde van de algehele gemeenschap van goederen van partijen. Partijen hebben van 1981 tot en met 2023, dus gedurende 42 jaar, zo geleefd dat de kosten van de huishouding, waaronder de vaste lasten, werden gedragen door degene die ze betaald had, dus zonder dat één van beiden aanspraak maakte op verrekening. Dat betekent dat sprake was van stilzwijgende overeenstemming tussen partijen dat ieder zou dragen wat hij betaalde aan de kosten van de huishouding. In elk geval gold die stilzwijgende overeenkomst tot 1994, toen partijen de samenlevingsovereenkomst getekend hebben. Nadien hebben partijen, gelet op hun feitelijke gedrag, de samenlevingsovereenkomst dienovereenkomstig uitgelegd. De man heeft dus geen recht op vergoeding van door hem betaalde vaste lasten, hypotheekrente of aflossingen. De man heeft geen vordering op de vrouw in verband met de gestelde

investeringen in de woning in Dordrecht. De verweren van de man tegen de vordering van de vrouw tot verdeling van de opbrengst van de woning in Spanje worden verworpen. De man moet dus de helft van die opbrengst, dat is € 87.240, aan de vrouw betalen.

In deze procedure staat vast dat de man de inboedel en de verzameling Swarovskibeeldjes heeft meegenomen. Onduidelijk is echter of alle zaken die de man heeft meegenomen nog in zijn bezit zijn. Daarom kiest de rechtbank voor de verdeling van de inboedel een praktische route. De rechtbank deelt de inboedel toe aan de man onder de gehoudenheid om wegens overbedeling een bedrag aan de vrouw te betalen gelijk aan de helft van de waarde van de inboedel.

Partijen hebben zich niet uitgelaten over de waarde van de inboedel, zodat de rechtbank uitgaat van de waarde in het economisch verkeer (de opkoopwaarde) van een gemiddelde inboedel. Die waarde stelt de rechtbank vast op € 10.000. De inboedel wordt dus toegedeeld aan de man onder de gehoudenheid om aan de vrouw wegens overbedeling een bedrag van € 5.000 te betalen.

De man voert aan dat partijen zijn gescheiden vóór de datum van het *Boon/Van Loon*-arrest van 27 november 1981 (*NJ* 1982/503) en dat daarom de pensioenrechten niet voor verdeling vatbaar zijn. De man ziet daarbij echter over het hoofd dat partijen in de samenlevingsovereenkomst in 1994 hebben bepaald dat hun pensioenaanspraken geacht worden tot het gemeenschappelijk vermogen te behoren. Daaronder vallen ook de pensioenaanspraken opgebouwd vóór en tijdens het huwelijk. Partijen hebben dus afgesproken dat die aanspraken als gemeenschappelijk vermogen behandeld moeten worden en dus verrekend moeten worden.

Het uitgangspunt is dat de echtgenoten over en weer recht hebben op de helft van elkaars pensioen. De man voert aan dat verdeling bij helfte niet redelijk is omdat de man méér kosten van de gemeenschap heeft betaald dan de vrouw. Dat verweer faalt echter omdat de wijze waarop partijen hebben bijgedragen in de kosten van de huishouding berust op een (stilzwijgende) overeenkomst tussen partijen. De man heeft dus niet méér gedaan dan waartoe hij op grond van die overeenkomst gehouden was.

Uit het voorgaande volgt dat partijen over en weer recht hebben op de helft van het totaal aan maandelijkse pensioenuitkeringen. De man ontvangt op dit moment per maand ($€ 576,31 + 111,70 =$) € 688,01. De vrouw ontvangt per maand ($((€ 137 + € 2.463) =) € 2.600 : 12 =$) € 216,67. Samen ontvangen partijen dus op dit moment per maand ($€ 688,01 + € 216,67 =$) € 904,68. Dat betekent dat zij ieder recht hebben op ($€ 904,68 : 2 =$) € 452,34 per maand. Per saldo moet de man dus maandelijks van hetgeen hij ontvangt ($€ 688,01 -/- € 452,34 =$) € 235,67 afdragen

aan de vrouw. Indien het pensioen van de man of van de vrouw door indexering of anderszins wijzigt, moet een herberekening van deze afdracht plaatsvinden. Partijen moeten elkaar informeren zodra hun pensioen wijzigt.

De rechtbank zal de betaling van hetgeen de man verschuldigd is aan de vrouw niet via de betreffende uitkeringsinstanties laten lopen omdat die uitkeringsinstanties slechts verplicht zijn mee te werken aan een pensioenverevening die plaatsvindt op grond van op grond van de wet Verevening pensioenrechten bij scheiding.

De betalingsverplichting van de man moet worden geacht te zijn ingegaan op 13 maart 2024, de datum van beëindiging van de samenlevingsovereenkomst. Tot aan de datum van dit vonnis is de man dus een bedrag van $(13 \times \text{€ } 235,67 =) \text{€ } 3.064,88$ aan de vrouw verschuldigd. Na de datum van dit vonnis moet de man bij leven elke maand, steeds voor het einde van de maand, en voor het eerst in de maand mei van 2025, een bedrag van € 235,67 aan de vrouw betalen, of, indien op enig moment indexering van de pensioenen van de man of van de vrouw plaatsvindt, een zodanig ander bedrag dat de vrouw per saldo de helft ontvangt van hetgeen partijen per maand samen aan pensioenuitkeringen ontvangen (waarbij de vrouw wordt geacht elke maand een bedrag uitgekeerd te krijgen gelijk aan een/twaalfde van de uitkering waar zij recht op heeft in het betreffende kalenderjaar).

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:4476

Zaaknummer: C/10/676168 / HA ZA 24-267

Rechters: W.A.M. Schellekens

Advocaten: G.A.H. Wiekamp en C.J.H. Anker

Wetsartikelen: 4 Rome I

RECHTSPRAAK

Claim wegens pensioenschade ambtenaar jegens werkgever is verjaard

Deze uitspraak gaat over de afwijzing van de aanvraag van eiser om vergoeding van zijn pensioenschade. De voormalig ambtenaar claimt dat hij pensioenschade heeft geleden. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat het college dit verzoek om pensioenschade terecht heeft afgewezen, omdat eisers (eventuele) aanspraak op schadevergoeding is verjaard.

Eiser is in de periode van 1 december 1974 tot 1 april 1995 in dienst geweest bij de toenmalige gemeente Budel. Hij is per 1 augustus 1985 op zijn verzoek in deeltijd gaan werken. Eiser bouwde tijdens zijn dienstbetrekking recht op een ambtenarenpensioen op met toepassing van de (destijds geldende) Algemene burgerlijke pensioenwet. De toenmalige gemeente Budel is als gevolg van een gemeentelijke herindeling per 1 januari 1997 opgeheven onder gelijktijdige instelling van de gemeente (met de uiteindelijke naam) Cranendonck. Het college is hierdoor de rechtsopvolger van het college van burgemeester en wethouders van de toenmalige gemeente Budel. Eiser ontvangt per 1 december 2019 pensioen van het ABP.

De Centrale Raad van Beroep heeft in zijn uitspraak van 27 oktober 2022 geoordeeld dat ambtelijke aanstellingen die voor 1 januari 2020 zijn beëindigd nooit omgezet zijn geweest in een arbeidsverhouding naar burgerlijk recht. Dit betekent dat ook als na 1 januari 2020 rechtsvragen worden opgeworpen over een dergelijke aanstelling, de bestuursrechter bevoegd is om daarover te oordelen. De tussenconclusie is dus dat de rechtbank bevoegd is om van het beroep kennis te nemen.

Het college heeft in het verweerschrift (bij gebrek aan wetenschap) betwist dat eiser per 1 maart 1986 weer voltijd is gaan werken voor de toenmalige gemeente Budel. Het college heeft op de zitting ondubbelzinnig verklaard dit standpunt los te laten. Gelet daarop staat tussen partijen vast – zoals eiser ook heeft gesteld – dat eiser tijdens zijn dienstverband met de toenmalige gemeente Budel per 1 augustus 1985 tot 1 maart 1986 in deeltijd heeft gewerkt en

dus per 1 maart 1986 tot het einde van zijn dienstverband (weer) voltijd heeft gewerkt.

Op de zitting heeft eiser (een pagina van) zijn pensioenoverzicht 1998 van het ABP (met datum 23 december 1998) overgelegd. Eiser heeft over dat pensioenoverzicht gezegd dat de daarin opgenomen bedragen voor hem een bevestiging waren van de mededeling die namens (de rechtsvoorganger van) het college in 1985 is gedaan, namelijk dat het halfjaar in deeltijd werken geen noemenswaardige invloed op zijn pensioenopbouw zou hebben. Desgevraagd heeft eiser op de zitting gezegd dat die mededeling namens (de rechtsvoorganger van) het college in 1985 is gedaan door de heer [naam], hoofd personeelszaken van de toenmalige gemeente Budel.

Zoals hiervoor al is gezegd slaagt het beroep van het college op verjaring. Voor de aanvang van de absolute verjaring (van 20 jaar) geldt als aanvangsmoment de schadeveroorzakende gebeurtenis. Eiser verwijt (de rechtsvoorganger van) het college dat die hem niet heeft geïnformeerd over de mogelijkheid om bij het ABP om een pensioenknip te verzoeken. Uit deze stelling van eiser vloeit voort dat, als het college hem destijds wel had geïnformeerd, hij het Algemeen burgerlijk pensioenfonds dan wel het ABP (tijdig) om een pensioenknip had kunnen verzoeken en hij niet geconfronteerd was met pensioenschade. Dit beweerdelijke niet informeren kan zich volgens het college niet anders dan in 1985 hebben voorgedaan, voordat eiser in deeltijd ging werken. Volgens eiser vond dit plaats in 1995-1996, de periode waarin de Wet privatisering ABP tot stand kwam en werd ingevoerd. Zelfs als wat betreft het beweerdelijke niet informeren moet worden uitgegaan van de invoeringsdatum van de Wet privatisering ABP (van 1 januari 1996), dan is eisers aanspraak daarmee op 1 januari 2016 absoluut verjaard en was die in ieder geval ruimschoots verjaard toen hij bij het college op 5 januari 2024 een verzoek om schadevergoeding deed.

De rechtbank gaat niet mee in het (op de zitting ingenomen) standpunt van eiser dat het beroep van het college op verjaring naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Voor een dergelijk oordeel is slechts in uitzonderlijke gevallen plaats en met wat eiser heeft aangevoerd heeft hij niet aangetoond dat daarvan sprake is

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 10-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:2163

Zaaknummer: 24/3318

Rechters: A.F. Vink, M. van den Brink en Y.S. Klerk

Advocaten: M.J.O.F. Rutten en M. Buitendijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering Bpf wegens persoonlijke aansprakelijkheid bestuurder verjaard

Geschil over persoonlijke aansprakelijkheid van een bestuurder voor het onbetaald laten van pensioenpremies aan Bpf Bouw door de vennootschap wegens het doen van een niet tijdige dan wel onjuiste melding betalingsonmacht zoals bedoeld in artikel 23 Wet Bpf 2000 en artikel 2 Besluit meldingsregeling Wet Bpf 2000. Bpf Bouw houdt eiser als (voormalige) bestuurder van het bedrijf 3 aansprakelijk voor de door het bedrijf 3 niet afgedragen pensioenpremies over de jaren 2007 tot en met 2015. De vorderingen van het pensioenfonds zijn mede gebaseerd op onrechtmatige daad (artikel 6:162 BW). De vorderingen zijn zowel op grond van artikel 3:308 BW (van toepassing voor zover de vorderingen zijn gegrond op artikel 23 Wet Bpf 2000) als op grond van artikel 3:310 lid 1 BW (van toepassing voor zover de vorderingen zijn gegrond op onrechtmatige daad) verjaard.

Y is bestuurder van de besloten vennootschap X. X was enig aandeelhouder en bestuurder van werkgeefster. Werkgeefster is op 24 augustus 2022 ontbonden en op 29 augustus 2022 uitgeschreven uit het handelsregister. Werkgeefster dreef een loon- en aannemersbedrijf. Bpf Bouw heeft zich op het standpunt gesteld dat werkgeefster op grond van de Wet Bpf verplicht was om ten behoeve van haar werknemers premie af te dragen aan Bpf Bouw. Hierover hebben partijen procedures gevoerd. Op basis van een door A verricht onderzoek trok de commissie werkingssfeer op 18 maart 2014 de conclusie dat werkgeefster met ingang van 1 januari 2007 verplicht zou zijn tot premiebetaling. Werkgeefster heeft hier bezwaar tegen gemaakt, dat ongegrond is verklaard. Bpf Bouw heeft vervolgens diverse nota's aan werkgeefster gezonden. Namens werkgeefster is daartegen bezwaar gemaakt, o.a. per brief van 31 maart 2015, waarin is verzocht om staking van incassomaatregelen in afwachting van de uitkomsten van de gestarte gerechtelijke procedure tegen Bpf bouw. Op 10 juni 2015 heeft de

bestuurder een melding betalingsonmacht heffingen bedrijfstakpensioenfondsen en premies ingevuld en ondertekend. De kantonrechter van de rechtbank Amsterdam heeft bij tussenvonnis bij wijze van eindbeslissing voor recht verklaard dat werkgeefster in ieder geval vanaf 1 januari 2007 valt onder de werkingssfeer van de sector Bouwnijverheid, in het bijzonder onder de verplichtstelling van Bpf Bouw. In het eindvonnis heeft de kantonrechter deze eindbeslissingen gehandhaafd. Werkgeefster is tegen de vonnissen in hoger beroep gegaan. Werkgeefster is niet-ontvankelijk verklaard. Namens werkgeefster is aan Bpf Bouw aangegeven dat zij niet in staat is aan de betalingsverplichting te doen. Bpf Bouw heeft bestuurder vervolgens persoonlijk aansprakelijk gesteld. Bestuurder vordert in onderhavige procedure afwijzing van de vordering van Bpf Bouw tot betaling van de gevorderde bedragen op grond van het dwangbevel en te verklaren voor recht dat hij niet aansprakelijk is. Bpf Bouw vordert in reconventie o.a. betaling.

Artikel 23 van de Wet Bpf 2000 bepaalt o.a. dat de bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is voor de bijdragen in een bedrijfstakpensioenfonds. Als de vennootschap niet in staat is om bedoelde bijdrage te betalen moet daarvan direct mededeling worden gedaan aan het bedrijfstakpensioenfonds. Artikel 2 van het Besluit meldingsregeling Wet Bpf 2000 bepaalt dat de mededeling uiterlijk 14 kalenderdagen na de dag waarop de bijdrage betaald had moeten zijn schriftelijk wordt gedaan en daarbij inzicht moet worden gegeven in de omstandigheden die ertoe hebben geleid dat de bijdrage niet kan worden betaald. Bestuurder heeft hier niet aan voldaan. De premienota's hadden uiterlijk 17 april 2015 betaald moeten zijn. De melding van betalingsonmacht hadden dus uiterlijk 1 mei 2015 gedaan moeten zijn. In de brieven van 31 maart 2015 en 22 april 2015 wordt namens werkgeefster enkel verzocht de incassomaatregelen te staken gelet op de gestarte procedure over de indeling en die brieven kunnen daarom niet worden aangemerkt als een mededeling als bedoeld in artikel 23 van de Wet Bpf 2000. Bestuurder is daarom op grond van artikel 23 van de Wet Bpf 2000 hoofdelijk aansprakelijk voor de door werkgeefster aan Bpf Bouw verschuldigde bijdragen. De kantonrechter is echter van oordeel dat de vorderingen zijn verjaard. De aan werkgeefster geadresseerde premienota's ter zake waarvan Bpf Bouw in dit geding betaling vordert en waarvoor het dwangbevel is afgegeven, dateren van 27 maart 2015 en hebben betrekking op de premies over de jaren 2007 tot en met 2015. Niet in geschil is dat deze premienota's op 17 april 2015 opeisbaar zijn geworden en werkgeefster in gebreke is gebleven met de betaling van deze nota's aan Bpf Bouw. De verjaringstermijn is op 18 april 2015 aangevangen. Bpf Bouw heeft bestuurder op 3 november 2023 aansprakelijk gesteld en toen was de verjaringstermijn dus al verstreken. Ook als de vordering wordt gebaseerd op onrechtmatig handelen, is sprake van verjaring. De vorderingen jegens bestuurder waren in dat geval opeisbaar vanaf het moment dat 'het lichaam met de betaling van de bijdragen in gebreke is'. Ook dan geldt dat als startpunt moet worden uitgegaan van de premienota's van 17 april 2015. Toen Bpf Bouw

bestuurder eerst op 3 november 2023 persoonlijk aansprakelijk stelde, was de vordering daarom reeds geruime tijd verjaard. Aangezien de in het geding zijnde vorderingen van Bpf Bouw ten aanzien van bestuurder verjaard zijn, worden de vorderingen in conventie toegewezen, met dien verstande dat de gevorderde verklaring voor recht beperkt blijft tot de in het geding zijnde premienota's.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 16-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:2981

Zaaknummer: 11079958 \ CV EXPL 24-3778

Rechters: E.W. de Groot

Advocaten: S.J.B. Drijber en E. Lutjens

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf 2000, 3:308 BW, 3:310 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Echtscheiding; man krijgt gezag, verevening pensioen

Zeer conflictueuze echtscheiding. Verzoek om partneralimentatie afgewezen wegens grievend gedrag. Man wordt belast met eenhoofdig gezag over de kinderen. Hof verklaart zich onbevoegd met betrekking tot de verdeling van een perceel grond te Spanje. Het hof oordeelt dat de rechtbank op goede gronden heeft geoordeeld dat de in Nederland opgebouwde pensioenen dienen te worden verevend

Partijen zijn gehuwd op [huwelijksdatum] 2016 te [plaats 1], Spanje. Zij zijn de ouders van twee minderjarige kinderen en oefenen het gezamenlijk gezag over de kinderen uit. De man heeft de Nederlandse nationaliteit en de vrouw heeft de Spaanse nationaliteit. De minderjarigen hebben beiden zowel de Nederlandse als de Spaanse nationaliteit.

Partijen zijn gehuwd onder huwelijkse voorwaarden naar Spaans recht, inhoudende een uitsluiting van elke gemeenschap van goederen. In hoger beroep is gebleken dat de echtscheidingsbeschikking (zijnde de bestreden beschikking) op 2 januari 2024 is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Het hof is met de rechtbank van oordeel dat de Nederlandse rechter bevoegd is om naar Nederlands recht te beslissen over de verzoeken met betrekking tot het gezag over de kinderen, omdat de gewone verblijfplaats van [minderjarige 1] en [minderjarige 2] in Nederland is.

Uit de overgelegde stukken en hetgeen tijdens de mondelinge behandeling is besproken, is gebleken dat de verhouding tussen partijen dermate is verstoord dat de kinderen ernstig klem en verloren zitten tussen hun ouders. De vrouw beschuldigt de man van seksueel misbruik. Dit heeft ertoe geleid dat zij in 2022 maanden is ondergedoken met de kinderen en de man verstoken is geweest van enig contact met de kinderen. Ook ging [minderjarige 1] in die tijd niet naar school. Afgelopen december is de vrouw wederom met de kinderen ondergedoken en gingen de kinderen tot het vonnis van de voorzieningenrechter niet naar school en buitenschoolse activiteiten. In 2022 betrof het de beschuldiging van seksueel misbruik door de

man van [minderjarige 1] en nu betreft het de beschuldiging van seksueel misbruik door de man van [minderjarige 2]. De vrouw spreekt van signalen die zij krijgt van de kinderen en niet kan negeren en heeft ten bewijze filmpjes van de kinderen gemaakt en overgelegd waaruit deze signalen zouden moeten blijken. Het hof is echter niet gebleken dat de beschuldigingen gefundeerd zijn. Van seksueel misbruik van [minderjarige 1] door de man is destijds niet gebleken. Uit het gesprek op 17 februari 2025 tussen [minderjarige 2] en de zedenrechercheur is evenmin gebleken van seksueel misbruik, zo blijkt uit de overgelegde e-mail van Veilig Thuis Haaglanden van 20 februari 2025. De raad heeft verklaard zich aan te sluiten bij de bevindingen van de zedenrechercheur, gezien diens kennis en ervaring hiermee. Veilig Thuis zal op 5 maart 2025 met de kinderen spreken op school en onderzoek doen. Het hof is van oordeel dat gebleken is dat de vrouw misbruik maakt van haar gezag. Het feit dat zij de kinderen nu ten tweede malen uit hun veilige omgeving heeft gehaald en hen filmt, acht het hof in strijd met de belangen van de kinderen.

Nu gebleken is dat de vrouw geheel niet met de man in contact wil komen, acht het hof het noodzakelijk in het belang van de kinderen dat de man met het eenhoofdig gezag over hen wordt belast. Niet gebleken is dat de man niet wil communiceren met de vrouw of haar niet op de hoogte houdt over de kinderen. Integendeel, de vrouw heeft duidelijk te kennen gegeven niet gediend te zijn van de overvloed aan e-mails die de man haar stuurt. Het hof gaat ervan uit dat de man hier aandacht aan zal gaan besteden. Het zou partijen sieren om in het belang van de kinderen hulpverlening te zoeken om tot een verbetering van de verhoudingen te komen. Wellicht dat op termijn partijen alsdan weer gezamenlijk het gezag over de kinderen kunnen uitoefenen, zoals de man wenst.

Het hof zal bepalen dat de zorgregeling doorloopt met kerst en oud en nieuw, zodat partijen ieder een week met de kinderen doorbrengt gedurende de kerstvakantie. Ervan uitgaande dat de kinderen in de even weken bij de man zijn, betekent dit dat zij de komende twee kerstvakanties met kerst bij de man zijn en met oud en nieuw bij de vrouw. Op deze wijze kan de vrouw met de kinderen in de kerstvakantie naar haar familie in Spanje. Nu de man het in 2023 ook mogelijk heeft gemaakt dat de kinderen een van de kerstdagen bij de vrouw doorbrachten, gaat het hof ervan uit dat de man dit de komende twee jaren ook zal faciliteren nu dit in het belang van de kinderen is.

De vrouw heeft de man tweemaal ten onrechte beschuldigd van seksueel misbruik. Eerst met betrekking tot [minderjarige 1] en nadien met betrekking tot [minderjarige 2]. De officier van justitie heeft met betrekking tot het vermeende seksueel misbruik van [minderjarige 1] meegedeeld dat de man niet wordt aangemerkt als verdachte in de zin van het Wetboek van Strafrecht. Uit de brief van Veilig Thuis volgt wederom dat er niet sprake is van seksueel misbruik van de zijde van de man jegens [minderjarige 2]. Ook is niet komen vast te staan dat

sprake is geweest van huiselijk geweld. Ook de werkgever van de man is door de vrouw op de hoogte gesteld van het gedrag van de man binnen het gezin. Het hof is van oordeel dat de vrouw dermate grievend jegens de man heeft gehandeld dat niet van hem kan worden gevergd dat hij jegens haar een onderhoudsbijdrage betaalt. Voor zover de man op basis van de bestreden beschikking de door de rechtbank bepaalde partneralimentatie van € 631 per maand heeft voldaan, dient de vrouw de te veel ontvangen partneralimentatie aan de man terug te betalen. Het hof heeft kunnen vaststellen dat de vrouw over voldoende vermogen en inkomen beschikt om hieraan te voldoen. Ten overvloede merkt het hof op dat het inkomen van de vrouw dermate hoog is dat zij zelf in haar behoefte kan voorzien. De vrouw heeft ook geen nadere onderbouwing gegeven voor een aanvullende alimentatie van € 2.500 per maand, ondanks het feit dat het hof daar nog ter zitting naar heeft gevraagd. Op de vrouw rust een stelplicht ten aanzien van haar behoefte en in de visie van het hof heeft de rechtbank op correcte wijze conform de hofnorm de behoefte vastgesteld.

Met betrekking tot het onroerend goed in Spanje is het hof van oordeel dat het niet bevoegd is om kennis te nemen van de verdeling (artikel 24 lid 1 Brussel I bis). Dit is voorbehouden aan de Spaanse rechter. De Spaanse rechter is ook beter geëquipeerd dan de Nederlandse rechter om te oordelen over het onroerend goed dat in Spanje is gelegen en waarop Spaans recht van toepassing is. Het hof zal de bestreden beschikking in zoverre vernietigen en zich onbevoegd verklaren met betrekking tot de verdeling van het Spaanse onroerend goed.

Uit artikel 1 lid 7 WVPS in combinatie met artikel 10:51 BW volgt dat een pensioen ingevolge een *Nederlandse* pensioenregeling, die is genoemd in artikel 1 lid 4-6 WVPS, wordt verevend overeenkomstig de Nederlandse WVPS, ongeacht het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime. Dit is anders als de echtgenoten de toepasselijkheid van de WVPS bij huwelijksvoorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding hebben uitgesloten (artikel 2 lid 1 WVPS). Dat laatste is het hof niet gebleken. Ter zake van pensioenrechten opgebouwd volgens een *buitenlandse* pensioenregeling blijft de hoofdregel van artikel 10:51 BW gelden, hetgeen betekent dat dergelijke rechten alleen overeenkomstig de WVPS worden verevend indien Nederlands recht het huwelijksvermogensregime beheerst hetgeen in casu niet het geval is, aangezien Spaans huwelijksvermogensrecht van toepassing is. Zie *Nederlands internationaal personen- en familierecht* (R&P nr. PFR3) 2022/5.3.5.12 en Asser/Vonken & Ibili 10-II 2021/382. De rechtbank heeft derhalve op goede gronden geoordeeld dat de in Nederland opgebouwde pensioenen dienen te worden verevend.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 16-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:696

Zaaknummer: 200.337.050/01 en 200.337.051/01

Rechters: A.N. Labohm, G.G.B. Boelens en L.A.G.M. van der Geld

Advocaten: M. Groenleer en mr. A. van Toorn

Wetsartikelen: 1 lid 7 WVPS, 1 lid 4-6 WVPS, 10:51 BW en 24 lid 1 Brussel I bis

RECHTSPRAAK

Werkgever valt alleen onder werkingssfeer Bpf MITT tijdens periode verkoop ondergoed en sokken

Het gaat in dit hoger beroep om de vraag of appellante valt onder de werkingssfeer van het Besluit tot deelneming in het bedrijfstakpensioenfonds voor de Mode-, Interieur- en Tapijt- en Textielindustrie. Appellante ontwerpt en verkoopt schoenen. De productie van de schoenen wordt uitbesteed. In sommige schoenen (met name in sneakers) wordt textiel gebruikt. Volgens Bpf MITT heeft dat tot gevolg dat appellante onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt. Het hof is van oordeel dat dit niet het geval is aangezien appellante onder de uitzondering valt. Zij heeft ook enkele jaren ondergoed en sokken in haar collectie gehad. Inmiddels is dat overgeheveld naar een andere vennootschap (de 'fashion B.V.'). Het hof is van oordeel dat appellante alleen onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt in de periode dat zij ondergoed en sokken verkocht.

Appellante exploiteert sinds 4 oktober 2018 de IE-rechten voor schoenen van een bepaald merk. Appellante ontwerpt schoenen en laat die vervolgens door derden produceren. Bij brief van 19 juli 2019 heeft Bpf MITT aan appellante meegedeeld dat zij verplicht is zich aan te sluiten. Appellante heeft laten weten het daarmee niet eens te zijn. Vervolgens hebben partijen gecorrespondeerd over de vraag of appellante al dan niet onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt.

Het hof kan geen oordeel geven over het standpunt van appellante dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat Bpf MITT zich beroept op het verplichtstellingsbesluit. Dat standpunt valt immers niet in de memorie van grieven te lezen en kan daar ook niet uit worden afgeleid. Evenmin ligt dat standpunt besloten in de vorderingen van appellante. Appellante heeft dat standpunt pas voor het eerst ingenomen

tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep. Dat was in strijd met de zogenoemde twee-conclusie-regel (art. 347 lid 1 Rv), terwijl appellante niet heeft aangevoerd dat of waarom in dit geval een uitzondering op die regel moet worden gemaakt. Een uitzondering op die regel doet zich ook niet voor. Gelet op het bezwaar van Bpf MITT zal het hof dit nieuwe standpunt van appellante verder onbesproken laten.

Appellante heeft zowel in haar memorie van grieven als tijdens de mondelinge behandeling ook nog gewezen op de vraag of sprake is (geweest) van een gebrek aan representativiteit in het kader van de totstandkoming van het verplichtstellingsbesluit en eventuele bedoelingen van sociale partners.

Het hof constateert dat de minister is overgegaan tot verplichtstelling, zodat ervan uitgegaan moet worden dat aan de eis van representativiteit is voldaan. Daarnaast valt niet in te zien waarom dat een omstandigheid zou zijn die zou kunnen meewegen bij de uitleg van het verplichtstellingsbesluit, gelet op de toepasselijke cao-norm. Het hof wijst er voorts op dat, ook indien achteraf bezien de wettelijk vereiste representativiteit bij de totstandkoming van het verplichtstellingsbesluit zou hebben ontbroken, dit in het stelsel van de Wet Bpf 2000 niet betekent dat het verplichtstellingsbesluit jegens appellante buiten toepassing moet blijven (zie HR 24 november 2023, ECLI:NL:HR:2023:1622, *Deliveroo*).

Ook onduidelijke bepalingen moeten worden uitgelegd. Overigens is het hof van oordeel dat de bepalingen van het verplichtstellingsbesluit niet onduidelijk zijn, althans niet zodanig onduidelijk dat deze niet uitgelegd zouden kunnen worden.

Het hof is van oordeel dat Bpf MITT terecht heeft aangevoerd dat het verplichtstellingsbesluit geen ‘hoofdzaakcriterium’ kent. Dat heeft tot gevolg dat de verplichtstelling ook geldt indien de onderneming slechts in geringe mate een activiteit als genoemd in het verplichtstellingsbesluit verricht.

Appellante heeft verwezen naar het onderhandelingsakkoord over de cao MITT 2023 waarin is vermeld dat een verduidelijking is aangebracht in de cao door te bepalen dat een uitzondering wordt gemaakt op de werking voor activiteiten van ondergeschikte betekenis. Die cao is inmiddels algemeen verbindend verklaard. Het hof is van oordeel dat (het verzoek om) deze wijziging een bevestiging oplevert van het oordeel dat in het verplichtstellingsbesluit geen ondergrens is opgenomen.

Ook als het hof ervan uit gaat dat slechts een gering deel van de bedrijfsactiviteiten van appellante onder de in het verplichtstellingsbesluit vermelde definitie valt, kan het hof niet tot de conclusie komen dat appellante om die reden niet onder de werkingssfeer valt. Dat zou immers betekenen dat het hof zelf een ondergrens zou vaststellen. Daarmee zou het hof de

hiervoor genoemde cao-norm verlaten en zelf een invulling geven aan de tekst van het verplichtstellingsbesluit die daarin niet te lezen valt en daar ook niet uit afgeleid kan worden, ook niet als onaannemelijk rechtsgevolg. Dat is geen kwestie van een ruime uitleg, maar van een uitleg volgens de cao-norm van een ruime definitie. Het hof kan de ruime definitie van het verplichtstellingsbesluit niet zó uitleggen dat die werkingssfeer wordt aangepast of ingeperkt.

Appellante komt met grief 2 ook nog op tegen het oordeel van de kantonrechter dat er geen afdelingscriterium geldt. Het hof verwerpt ook dat standpunt. Het hof is van oordeel dat uit de tekst van het verplichtstellingsbesluit voldoende duidelijk blijkt dat alle werknemers onder de verplichtstelling vallen, ook als de 'mode- of interieurindustrie' slechts in een afdeling van de onderneming wordt uitgevoerd. Anders dan appellante heeft aangevoerd leidt het ontbreken van een hoofdzaakcriterium niet ertoe dat de vermelding 'afdeling' volstrekt zinloos is. Het hof is van oordeel dat de vermelding van 'afdeling' slechts een verduidelijking betreft.

Appellante heeft in dit verband ook nog aangevoerd dat Bpf MITT feitelijk wel een 'afdelingscriterium' toepast bij andere ondernemingen. Bpf MITT heeft dat gemotiveerd betwist waarna appellante daar niet nader op in is gegaan

Het hof stelt vast dat appellante van 4 oktober 2018 tot 1 oktober 2020 onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt. Tussen partijen staat vast dat appellante zich in die periode, naast het ontwerpen, laten produceren en verkopen van schoenen, ook heeft bezig gehouden met sokken en ondergoed. Niet in geschil is dat deze activiteiten op zich onder de definitie van artikel 4 van het verplichtstellingsbesluit vallen en dat de uitzondering niet van toepassing is. Appellante heeft aangevoerd dat slechts enkele werknemers zich bezig hebben gehouden met sokken en ondergoed. Dat argument had betrekking op het hoofdzaak- en afdelingscriterium. Het hof heeft dat standpunt van appellante hiervoor al verworpen.

Het hof is van oordeel dat appellante terecht heeft aangevoerd dat het onaannemelijk is dat een schoen-, of matrassen- of meubelfabriek uitgezonderd zou zijn, maar dat een onderneming die (slechts) opdracht geeft (doet vervaardigen) aan zo'n fabriek (en dus nog verder afstaat van de bedrijfstak 'textiel') niet uitgezonderd zou zijn en wél onder de verplichtstelling zou vallen. Het argument dat appellante als 'ontwerper' dichter bij de bedrijfstak van Bpf MITT staat, leidt niet tot een ander oordeel. De uitzondering ziet op eindproducten waarvan de verwerkte textielstukgoederen (of hetgeen ter vervanging daarvan dient) niet een overwegend bestanddeel uitmaken. De schoenen zijn eindproducten. Het hof is van oordeel dat appellante zich op de uitzondering kan beroepen, omdat zij in hoofdzaak schoenen laat vervaardigen, waarvan het verwerkte textiel (of het vervangend materiaal) niet een overwegend bestanddeel uitmaakt van de schoen. Slechts een deel van de schoenen bevat

een upper van textiel (of vervangend materiaal). Appellante heeft in haar collectie ook leren en imitatieleren schoenen. Kortom, het hof is van oordeel dat appellante zich terecht op de uitzondering beroept. Appellante viel alleen onder de verplichtstelling in de tijd dat zij zich ook bezig hield met sokken en ondergoed.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 04-02-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:262

Zaaknummer: 200.334.932_01

Rechters: M.E. Smorenburg, M. van Ham en A.W. Rutten

Advocaten: T.J. Zuiderman en E. Luttjens

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000